

DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

25 marca | **Nr. 3.** | Rok 1929.

TREŚĆ:

SPRAWY OGÓLNO-ADMINISTRACYJNE I PRAWNE.

32.

Nr. I. 3019/2/29 z dnia 15 lutego 1929 r. w sprawie znaków legitymacyjnych organów Policji Państwowej w służbie śledczej.

Podając poniżej do wiadomości wydane przez Ministra Spraw Wewnętrznych „Przepisy o znakach legitymacyjnych w służbie Policji Państwowej", Ministerstwo Komunikacji poleca Dyrekcjom Kolei Państwowych i Kierownictwom (Zarządom) Budowy wydanie potrzebnych zarządzeń, aby cały podległy personel się z niemi zaznajomił i aby w myśl art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6.III. 1928 r. o Policji Państwowej (Dz. U. R. P. Nr. 28 z 1928 r. poz. 257) wszyscy pracownicy kolejowi organom Policji Państwowej, okazującym znaczki wymienione w wspomnianych „Przepisach", udzielali w miarę możności doraźnej pomocy, a w szczególności także pomocy, potrzebnej do pokonania czynnego oporu. Zaznacza się, że znaczki te służą za dowód przynależności i uprawnień służbowych oficerów i szeregowych służby śledczej P. P. we wszystkich tych wypadkach, kiedy z powodu czynności służbowych, wymagających szybkiego i uważnego działania, strata czasu na szczegółowe wylegitymowanie się mogłaby niekorzystnie wpłynąć na wyniki postępowania służbowego.

Przepisy o znakach legitymacyjnych w służbie Policji Państwowej.

§ 1. W celu ułatwienia szybkiego legitymowania się z charakteru i przynależności służbowej przez oficerów i szeregowych P. P. służby śledczej, pełniących służbę w ubraniu cywilnem, oraz przewodników psów policyjnych służby śledczej, ustanawiam dla tych kategorji służby policyjnej pomocnicze znaczki legitymacyjne, jako oznakę służbową.

§ 2. Znaczki służbowe, stwierdzające przynależność do służby śledczej P. P., są dwuch rodzajów: a) znaczek oficerów P. P. służby śledczej i b) znaczek szeregowych P. P. służby śledczej.

§ 3. Wzór znaczka oficerów służby śledczej jest następujący:

Zewnętrzna część znaczka stanowi wieniec kolisty spleciony z liści laurowych. Zewnętrzna średnica wieńca — 33,5 mm, wewnętrzna — 26 mm. U góry i u dołu wieniec zakryty tarczkami tej samej co wieniec szerokości. Na górnej tarczce wybity napis w dwu rzędach „POLICJA ŚLEDCZA", dolna tarczka z wyrytym numerem kolejnym.

Wewnątrz wieńca w polu z czerwonej emalji nałożony orzeł godła państwowego o rozpiętości skrzydeł 21 mm.

§ 4. Wzór znaczka szeregowych służby śledczej różni się od znaczka oficerów tem, że nie posiada wewnątrz wianka czerwonej emalji, a godło państwowe jest wytłoczone na wewnętrznym krążku znaczka.

§ 5. Wzór znaczka dla przewodników psów jest następujący:

Znaczek okala wieniec z liści laurowych, przewiązany u dołu taśmą w kształcie litery „X". Zewnętrzna średnica—33,5 mm., wewnętrzna—26 mm.

Wewnątrz wieńca wytłoczony łeb psa „owczarek" z uszami sterczącemi ku górze, otwartą mordą i wysuniętym językiem. Tło między łbem i wieńcem wypełnione emalją koloru jasno-zielonego.

Wszystkie trzy typy znaczków wytłoczone są w białym metalu i lekko oksydowane.

§ 6. Znaczki służbowe opisane w § 3 i 4, stanowią dowód przynależności i uprawnień służbowych oficerów i szeregowych służby śledczej P. P. zarówno w stosunku do pozostałych organów P. P., jak i do organów innych władz państwowych, samorządowych oraz osób prywatnych, kiedy z powodu czynności służbowych, wymagających szybkiego i uważnego działania, strata czasu na szczegółowe wylegitymowanie się mogłaby niekorzystnie wpłynąć na wyniki postępowania służbowego.

§ 7. Znaczki oficerów i szeregowych służby śledczej mają być noszone na ubraniu cywilnem w sposób niewidoczny, a okazywane tylko w wypadkach potrzeby.

§ 8. Prawo posiadania i używania znaczków służby śledczej (§ 2, 3 i 4) przysługuje oficerom i szeregowym P. P., mającym stały przydział do tej służby.

§ 9. Znaczki służbowe przewodników psów (§ 5) przeznaczone są dla tych funkcjonarjuszów P. P., którzy ukończyli kurs przewodników psów i pełnią tę służbę na czas wykonywania obowiązków tego stanowiska. Noszone być mogą tylko przy ubraniu cywilnem.

§ 10. Kontrolę liczbową i imienną znaczków służbowych, przewidzianych w niniejszem zarządzeniu, wydanych do użytku korpusu P. P., prowadzi Komenda Główna P. P.

33.

Nr. I. 1350/2/29 z dnia 13 lutego 1929 r. w sprawie zapewnienia podróżnym czystości podawanych artykułów spożywczych i ciszy w porze nocnej.

Pomimo licznych okólników Ministerstwa Komunikacji, starających się zapewnić podróżującej publiczności czystość artykułów spożywczych, podawanych w lokalach restauracyjnych względnie bufetowych jakoteż wynoszonych do pociągu, stwierdza się, że postanowienia tych okólników nie są ściśle przestrzegane.

Ministerstwo Komunikacji niniejszem przypomina wspomniane postanowienia a w szczególności ogłoszony w Dz. U. M. K. Nr. 12 z 1927 r. pod poz.

68 okólnik M. K. z dnia 2/XI 1927 r. Nr. S. 1011/27 w sprawie zapewnienia czystości produktów spożywczych, podawanych podróżnym na dworcach kolejowych.

Celem zapewnienia hygieny przy podawaniu pieczywa sprzedawanego czy to w lokalach bufetowych czy też przy pociągach, Ministerstwo Komunikacji zarządza niniejszem, żeby tak białe pieczywo (bułki), jak kromki chleba sprzedawać wyłącznie w zamkniętych torebkach z przezroczystego papieru.

Wobec tego, że do Ministerstwa Komunikacji dochodzą skargi ze strony podróżującej publiczności na personel restauracyjny (bufetowy), wynoszący artykuły spożywcze do pociągu i że personel ten wbrew postanowieniom okólnika z dnia 5/XI 1925 r. Nr. I. 17447/4/25 w porze nocnej nadal niepokoi podróżnych zachowując się zbyt głośno i wchodząc do wagonów, należy bezwzględnie zabronić temu personelowi wywoływania nazw artykułów przy pociągach w czasie między godziną 23 a 6, oraz wchodzenia do wagonów osobowych, z wyjątkiem służby bufetowej, podającej na zamówienie podróżnych gorące potrawy lub napoje. Służba bufetowa przeznaczona do obsługiwania podróżnych w wagonach, powinna posiadać zaświadczenie zawiadowcy stacji, upoważniające danego pracownika bufetu do wejścia do wagonu i powinna być w uniformie (conajmniej czapka z napisem i fartuch). Dyrekcje wydadzą zarządzenia co do przyjmowania przez konduktorów zamówień w poszczególnych pociągach i uwiadomienia o zamówieniach bufetów przez stacje.

Każdy dzierżawca restauracji (bufetu) powinien otrzymać odbitkę niniejszego okólnika jakoteż okólnika z dnia 2.XI. 1927 r. Nr. S. 1011/27. **Własnoręczne potwierdzenie dzierżawcy z odbioru odbitek obu okólników należy dołączyć do jego umowy dzierżawnej.**

Dyrekcje zarządzą również, aby restauracje (szczególnie na stacjach węzłowych) w myśl zawartych z ich dzierżawcami umów podawały na żądanie podróżnych w czasie obiadów i kolacyj gorące potrawy, gdyż obecnie zdarzają się częste wypadki, że potraw takich nie można otrzymać.

Za nieprzestrzeganie postanowień niniejszego okólnika należy dzierżawcom wypowiadać umowy dzierżawne.

Zawiadowcom stacji, lekarzom rejonowym i organom kontrolnym poleca się czuwanie nad tem, aby okólnik niniejszy nie pozostał martwą literą. Służbie konduktorskiej zabrania się wpuszczania personelu restauracyjnego z artykułami spożywczemi, podobnie jak wszelkich przekupniów do wagonów osobowych.

Ministerstwo Komunikacji przez swoje organy również przekonywać się będzie, czy niniejsze zarządzenia **są ściśle przestrzegane.**

Wszystkich pracowników winnych nieprzestrzegania niniejszego okólnika, pociągać się będzie do surowej odpowiedzialności.

34.

Nr. I. 2926/BO/29 z dnia 1 marca 1929 r. w sprawie numeracji przepisów służbowych.

W wykonaniu postanowień okólnika z dnia 4 grudnia 1928 r. Nr. I. 10787/BO/28, przeprowadza się niniejszem, oznaczenie i numerację, obowiązujących w całości lub ze zmianami, przepisów (regulaminów, instrukcyj i t. p.) służbowych Ministerstwa Komunikacji (Kolei, Kolei Żelaznych), które ukazały się przed 1 stycznia 1929 r. w formie osobnych wydawnictw (książek, broszur, odbitek Dz. U. M. K., druków litograficznych), bez względu na to, czy obowiązują one we wszystkich czy też w niektórych tylko okręgach Dyrekcji Kolei Państwowych.

Z pod numeracji wyłączono przepisy przewozowo - taryfowe oraz przepisy, związane z przygotowaniem kolei do działań wojennych.

Numerację zawiera tabela, stanowiąca załącznik niniejszego okólnika.

Wszystkie istniejące egzemplarze przepisów, objętych tą tabelą, poleca się oznaczyć i ponumerować, kładąc odnośne znaki i numery, na tytułowej stronie broszur, tuż nad nazwą przepisów, podobnie jak to się stało w świeżo wydanej Instrukcji Biurowej dla Oddziałów D. K. P. i miejscowych organów P. K. P.

Załącznik do Nr. I 2926/BO/29.

PRZEPISY, REGULAMINY I INSTRUKCJE MINISTERSTWA KOMUNIKACJI, które ukazały się w osobnem wydaniu przed 1 stycznia 1929.

Znak Nr.	Nazwa przepisów etc.	Data i Nr. rozporządzenia zatwierdzającego	Data wejścia w życie	Terytorjum na którym obowiązują	Forma wydawnictwa	Uwaga
	I. Dział osobowy, prawny i ogólnoadministracyjny.					
A 1	Regulamin Dyrekcyj Kolei Państwowych	19 stycznia 1925 Pr. 271/25	1 lipca 1925	wszystkie DKP.	broszura	
A 2	Regulamin Oddziałów Dyrekcyj Kolei Państwowych	27 marca 1925 1404/25	"	"	"	
A 3	Przepisy Kancelaryjne dla Dyrekcyj Kolei Państwowych	6 lutego 1925 Pr. 600/25	"	"	"	
A 4	Instrukcja Biurowa dla Oddziałów Dyrekcyj Kolei Państwowych i miejscowych organów P. K. P.	20 listopada 1928 I. 13325/BO/28 (Dz. U. M. K. Nr. 27, poz. 310)	1 stycznia 1929	"	"	
	II. Dział rachunkowy i kontroli dochodów.					
F 1	Schemat budżetowy dochodów i wydatków P. K. P.	9 maja 1923 II. 2469/23	1 stycznia 1922	"	"	2-gie wydanie
F 2	Przepisy o nabywaniu i ewidencji materjałów i przedmiotów inwentarjalnych	29 kwietnia 1922 II. 2097/22	1 maja 1922	"	"	
F 3	Mianownictwo materjałów	29 kwietnia 1922 II. 2573/22	"	"	"	
F 4	Mianownictwo przedmiotów inwentarjalnych	.	"	"	"	
F 5	Regulamin Kas Stacyjnych	9 listopada 1922 II. 7151	1 stycznia 1923	"	"	
F 6	Regulamin Kas Głównych	"	"	"	"	
F 7	Przepisy o przyjmowaniu czeków i poleceń na otwarte rachunki	23 maja 1922 II. 2732/22	1 marca 1924	"	"	
F 8	Przepisy rachunkowe dla Kas biletowo - bagażowych i towarowych	4 kwietnia 1925 II. 1086/25	1 grudnia 1925	"	"	
F 9	Tablica grup i podgrup rachunkowych, obowiązujących na P. K. P.	16 lutego 1926 II. 1322/26	16 luty 1926	"	"	

F 10	*Ogólne przepisy o rachunkowości P. K. P.*	26 marca 1926 II.8750	1 maja 1927	wszystkie DKP.	broszura	
F 11	Regulamin dla Wydziałów Kontroli Dochodów	30 grudnia 1927 II. 10885/6/27	1 styczyia 1928	"	druk lito-graficzny	
F 12	Przepisy o rewizji kas	3 lutego 1928 II. 873/28	1 maja 1928	"	broszura	
	III. Dział handlowo - taryfowy.					
H 1	Tymczasowe przepisy o czynnościach Ajencyj Celnych Polskich Kolei Państwowych, przy odprawie towarów i bagażu w urzędach celnych oraz taksy opłat	13 lutego 1920 (Dz. U. R. P. Nr. 12. poz. 67).	13 lutego 1920	"	"	
	IV. Dział eksploatacyjny.					
R 1	Przepisy ruchu	1919 r.	1 stycznia 1922	DKP. w Warszawie, Radomiu i Wilnie	"	
R 2	Przepisy gospodarki wagonowej	18 maja 1920	18 maja 1920	wszystkie DKP.	"	
R 3	Przepisy o postępowaniu w razie wypadków kolejowych i nadzwyczajnych wydarzeń	15 października 1921	15 października 1921	"	druk lito-graficzny	
R 4	Przepisy o przewozie przesyłek drobnych (P. Dr.)	1925 r.	1 lipca 1925	"	broszura	
R 5	Przepisy o formowaniu pociągów dalekobieżnych (P. Dl. B.)	1925 r.	10 listopada 1925	"	"	
R 6	Przepisy kierunkowe dla ruchu towarowego	1925 r.	"	"	"	
R 7	Umowa o używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. J. V.)	zawarta w Perugji	1 stycznia 1925	"	"	
R 8	Przepisy wykonawcze i objaśnienia do umowy o wzajemnem używaniu wagonów towarowych w komunikacji międzynarodowej (R. J. V.)		1926	"	"	
R 9	Przepisy o postępowaniu przy ujawnieniu brakujących i bezdowodowych przesyłek bagażu i towarów oraz ich uszkodzeń (P. BBU)	28 czerwca 1926 IV. 19998/13	1 października 1926	"	"	
R 10	Przepisy dla służby telegraficznej i telefonicznej (P. Tel.)	20 grudnia 1926	1 czerwca 1927	"	"	
R 11	Umowa o wzajemnem używaniu niehamulcowych wagonów towarowych typu rosyjskiego w komunikacji bezprzeładunkowej pomiędzy kolejami polskiemi a kolejami Z. S. R. R. (K. B. R.)	zawarta w Kijowie w 1927 r.	1 stycznia 1927	"	"	
R 12	Umowa o wzajemnem używaniu wagonów osobowych i bagażowych w komunikacji międzynarodowej (R. I. C.)		1 stycznia 1928	"	"	2-gie wydanie zmienione i uzupełnione

Znak Nr.	Nazwa przepisów etc.	Data i Nr. rozporządzenia zatwierdzającego	Data wejścia w życie	Terytorjum na którym obowiązują	Forma wydawnictwa	Uwaga
R 13	Umowa o używaniu wagonów towarowych Polskich Kolei Państwowych typu zachodnio-europejskiego w komunikacji bezprzeładunkowej pomiędzy P. K. P. a kolejami Związku Socjalistycznych Republik Rad, ze zmianą zestawów kołowych (K. B. E.)		1 stycznia 1929	wszystkie DKP.	broszura	
	V. Dział drogowy.					
D 1	Tablice dla obliczenia największych sił poprzecznych i momentów gnących dla polskich norm obciążenia mostów	10 marca 1923 V. 1939/23	10 marca 1923	"	"	
D 2	Wykaz rozstępu osi	12 stycznia 1925 V. 44/18/25	12 stycznia 1925	"	"	
D 3	Przepisy o układaniu, utrzymaniu i wymianie nawierzchni	8 marca 1927 V. 1797/27	8 marca 1927	DKP. w Poznaniu, Gdańsku i Katowicach	"	
	VI. Dział mechaniczny.					
M 1	Instrukcja dla maszynisty parowozowego	4 kwietnia 1919	6 października 1919	wszystkie DKP.	"	
M 2	Instrukcja dla pomocnika maszynisty parowozowego	6 października 1919	"	"	"	
M 3	Instrukcja dla maszynisty pomp	"	"	"	"	
M 4	Przepisy o działaniu i używaniu hamulca próżniowego	1919 r.	1919 r.	"	"	
M 5	Przepisy o działaniu i używaniu hamulca Westinghous'a	"	"	"	"	
M 6	Przepisy o obsłudze parowozów z żelaznemi skrzyniami paleniskowemi	"	"	"	"	
M 7	Przepisy o użytkowaniu i próbie podnośników i obchodzeniu się z niemi	4 listopada 1919	7 lipca 1920	"	"	
M 8	Przepisy o utrzymaniu w czystości wagonów osobowych	1920 r.	1920 r.	"	"	
M 9	Przepisy o gospodarce przewozowej	1920 r.	"	"	"	

M10	*Przepisy i wskazówki dla obliczenia najmniejszych* dozwolonych średnic czopów i podpiast osi wagonowych i tendrowych	18 lipca 1920	18 lipca 1920	wszystkie DKP.	broszura	
M11	Przepisy o skrajni taboru normalnotorowego	9 grudnia 1920 Dz. U. M. K. Nr. 1 z 1921	9 grudnia 1920	"	odbitka z Dzien. Urz. M. K.	
M12	Przepisy o znakowaniu zewnętrznem wagonów	8 marca 1921	8 maja 1921	"	druk litograficzny	
M13	Przepisy o dozorze nad budową taboru kolejowego i jego odbiorze	7 lutego 1922	7 lutego 1922			
	Uzupełnienia tych przepisów:					
	1) Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych w sprawie warunków technicznych na dostawę taboru kolejowego,	7 lutego 1922 VI. 1844/26/22	"			
	2) Przepisy o odbiorze materjałów konstrukcyjnych,	20 maja 1922	20 maja 1922			
	3) Rozporządzenie Ministra Kolei Żelaznych w sprawie odbioru taboru kolejowego w warsztatach, urzędach maszynowych i parowozowniach kolejowych,	7 kwietnia 1922 VI. 5294	7 kwietnia 1922			
	4) Przepisy o odbiorze taboru kolejowego i materjałów konstrukcyjnych, niepodlegających M. K. Ż. i osób prywatnych,	17 sierpnia 1922	17 sierpnia 1922			
	5) Regulamin dla komisarzy rządowych w wytwórniach taboru kolejowego,	3 kwietnia 1922	3 kwietnia 1922	wszystkie DKP	broszura	
	6) Rozp. M. K. Ż. w sprawie uzupełnienia regulaminu dla komisarzy rządowych w wytwórniach taboru kolejowego,	17 sierpnia 1922 VI. 11453/26a	17 sierpnia 1922			
	7) Regulamin dla inspektorów odbiorczych materjałów konstrukcyjnych,	22 kwietnia 1922	22 kwietnia 1922			
	8) Wykaz wytwórni taboru kolejowego i komisarzy rządowych,					
	9) Wykaz inspekcyj odbiorczych dla materjałów konstrukcyjnych,					
	10) Wykaz przepisów, instrukcyj, rozporządzeń i rysunków normalnych w sprawie budowy taboru kolejowego,					
	11) Wykaz warunków technicznych na dostawę materjałów konstrukcyjnych.					

Znak Nr.	Nazwa przepisów etc.	Data i Nr. rozporządzenia zatwierdzającego	Data wejścia w życie	Terytorjum na którym obowiązują	Forma wydawnictwa	Uwaga
M 14	Instrukcja o technicznym dozorze nad budową wagonów i ich odbiorze	27 marca 1922	27 marca 1922	wszystkie DKP.	broszura	dotychczasowy Nr. „31".
M 15	Przepisy o budowie i ustawianiu kotłów parowozowych i kotłów parowych ustawianych w wagonach kolejowych, jakoteż o nadzorze nad niemi	27 kwietnia 1922 VI. 6051/26/22 Dz. U. M. K. Nr. 16 z 10/5 1922	27 kwietnia 1922	„	odbitka z Dzien. Urzędow. M. K.	
M 16	Regulamin kolejowych straży pożarnych	1922 r.	1922	„	broszura	
M 17	Przepisy o parowem i wodnem ogrzewaniu wagonów	6 lipca 1922	3 listopada 1922	„	„	
M 18	Przepisy o napisach wewnątrz wagonów osobowych	27 października 1922	1922	„	„	
M 19	Przepisy o oznaczaniu i numeracji osi parowozowych i tendrowych	15 grudnia 1922 VI. 16161a/26/22	1922	„	„	
M 20	Tymczasowa instrukcja w przedmiocie nadzoru nad wagami i odważnikami na P. K. P	1 maja 1923 VI. 6269/26/23 Dz. U. M. K. Nr. 14 z 1923	1 maja 1923	„	odbitka z Dzien. Urzędow. M. K.	
M 21	Instrukcja o postępowaniu, przy skreślaniu taboru z inwentarza P. K. P.	22 czerwca 1924 VI. 7495/20/24	22 sierpnia 1924	„	druk litograficzny	
M 22	Instrukcja dla starszych palaczy i palaczy przy parowozowniach	1924 r.	1924	„	broszura	
M 23	Instrukcja dla maszynisty instruktora	„	„	„	„	
M 24	Instrukcja dla technicznych odbiorców węgla	12 marca 1925 VI. 1883/20/25	12 marca 1925	„	druk litograficzny	
M 25	Tymczasowe przepisy o utrzymaniu i obchodzeniu się z butlami, przeznaczonemi do przechowywania i przewozu gazów sprężonych i skroplonych	30 marca 1925 VI. 25020/20/25	30 marca 1925	„	„	
M 26	Instrukcja dla dyspozytorów parowozowni	8 lipca 1926	1 sierpnia 1927 (Dz. U. M. K. Nr. 5 p. 35)	„	broszura	
M 27	Instrukcja dla konwojentów, wyznaczonych do obsługi wagonów służbowych	„	„	„	„	
M 28	Instrukcja dla starszych rewidentów wagonów i rewidentów wagonów		„	„	„	

M 29	Instrukcja dla smarowników wagonów	8 lipca 1926	1 sierpnia 1927 (Dz. U. M. K. Nr. 5 p. 35)	wszystkie DKP.	broszurs	
M 30	Instrukcja dla przemywacza kotłów parowych	"	"	"	"	
M 31	Przepisy o obsłudze wagonów osobowych P. K. P. z dodatkowym hamulcem samoczynnym Henryego	20 września 1926 VI. 6516/20/26	20 września 1926	"	druk litograficzny	
M 32	Tymczasowe ogólne przepisy o naprawie parowozów i tendrów	12 sierpnia 1928 VI. 10636/21/28	1 września 1928	"	"	
	Tymczasowe przepisy o zakresie robót przy naprawie średniej parowozów i tendrów	"	"	"	"	
	Tymczasowe przepisy o zakresie robót przy naprawie głównej parowozów	"	"	"	"	
M 33	Charakterystyka parowozów, typy i obciążenia	18 maja 1927 VI. 7788/20/27 (polecenie stosowania wskazówek zawartych w dziale prof. Czeczotta pod niniejszym tytułem)	1 września 1927	"	książka	
M 34	Regulamin Warsztatów Kolei Państwowych	5 grudnia 1927	5 grudnia 1927	"	broszura	
	VII. Dział zasobów.					
—	—	—	—	—	—	
	VIII. Dział Elektrotechniczny.					
E 1	Przepisy o sygnalizacji na P. K. P.	28 listopada 1924 V. 5266/19/26	15 sierpnia 1926	wszystkie DKP. na razie z pewnemi, nieistotnemi odchyleniami w b. zaborze pruskim i austrjackim	książka	
E 2	Przepisy tymczasowe o oświetlaniu elektrycznem czteroosiowych wagonów osobowych, miękkich i twardych	27 lipca 1927	27 lipca 1927	wszystkie DKP.	druk litograficzny broszura	
	IX. Dział sanitarny.					
S 1	Przepisy o badaniu lekarskiem pracowników kolejowych	12 października 1920 Nr. 40503/20	12 października 1920	"		

Znak Nr.	Nazwa przepisów etc.	Data i Nr. rozporządzenia zatwierdzającego	Data wejścia w życie	Terytorjum na którym obowiązują	Forma wydawnictwa	Uwaga
S 2	Przepisy o określaniu stopnia utraty zdolności do pracy wskutek nieszczęśliwych wypadków	1920 r.	1920 r.	wszystkie DKP.	broszura	
S 3	Mianownictwo chorób i przyczyn zgonów	przyjęte przez Komisję Międzynarodową w Paryżu 14.X. 1920	1 lipca 1925	"	"	
S 4	Przepisy o sanitarnem pogotowiu ratunkowem na P. K. P.	25 października 1926 S. 700/26	1 listopada 1926	"	"	
S 5	Przepisy dla pracowników kolejowych o udzielaniu doraźnej pomocy w nagłych wypadkach przed przybyciem lekarza	28 kwietnia 1927 S. 416/27	28 kwietnia 1927	"	"	
	X. Dział kolei wąskotorowych.					
W 1	Przepisy techniczne o budowie i eksploatacji silnikowych kolei żelaznych normalnotorowych III rzędu (dojazdowych i miejscowych) i wąskotorowych użytku publicznego	3 października 1919	3 października 1919	wszystkie DKP. posiadające koleje wąskotorowe	"	
W 2	Przepisy organizacji na kolejach wąskotorowych	3 sierpnia 1919	3 sierpnia 1919	"	"	
W 3	Przepisy dla zwrotniczych na kolejach wąskotorowych	"	"	"	"	
W 4	Przepisy dla smarowników na kolejach wąskotorowych	"	"	"	"	
W 5	Przepisy dla rewidentów wagonowych na kolejach wąskotorowych	9 grudnia 1919	9 grudnia 1919	"	"	
W 6	Przepisy dla hamulcowych na kolejach wąskotorowych	7 maja 1920	7 maja 1920	"	"	
W 7	Przepisy dla ustawiaczy-spinaczy na kolejach wąskotorowych	1 maja 1919	1 maja 1919	"	"	
W 8	Przepisy o wydzierżawianiu starоużytecznych materjałów nawierzchni wąskotorowej	14 marca 1928 IV.2924/W. (Dz. U. M. K. Nr. 7 p. 74)	1 kwietnia 1928	"	odbitka z Dziennika Urzęd. M. K.	

35.

Nr. I. 23952/2/28 z dnia 7 lutego 1929 r. w sprawie ulg przejazdowych dla żon emerytów P. K. P., którzy zawarli związek małżeński po przejściu w stan spoczynku.

Ministerstwo Komunikacji wyjaśnia, iż emerytom kolejowym którzy zawarli związek małżeński już po przejściu w stan spoczynku, a dodatek ekonomiczny na żonę został im przyznany, należy również przyznawać i ulgi przejazdowe, tak żonom jakoteż i dzieciom, ze związków tych zrodzonych, jednak tylko na czas spólności pożycia małżeńskiego.

Dzieciom zaś przysługuje ta ulga do chwili śmierci ojca.

Zarządzenie M. K. z dnia 26.IX. 1924 r. Nr. I. 11034/2/24 znosi się.

SPRAWY FINANSOWE.

36.

Nr. II. 1611/5/29 z dnia 22 lutego 1929 r. w sprawie zmian i uzupełnień szematu budżetowego.

W szemacie budżetowym dochodów i wydatków P. K. P.. obowiązujących od 1 stycznia 1924 r. wprowadza się z ważnośsią od 1 kwetnia 1929 r. następujące zmiany i uzupełnienia:

W części I „Dochody".

Na stronicy 18, w dziale 2, rozdziale II, § 11 skreśla się treść pozycji 4 i wprowadza się nową „Ruch samochodowy".

Na stronicy 22, w dziale 2, rozdziale III, § 2 skreśla się treść pozycji 7 i wprowadza się nową „Zwrot kosztów eksploatacyjnych kolei prywatnej Łupków — Cisna". Dotychczasową pozycję 7 wraz z treścią i uwagą do niej zmienia się na „pozycję 8". Paragraf 3, rozdziału III, działu 2 skreśla się wraz z treścią.

Na stronicy 24, w dziale 4, rozdział I, skreśla się treść paragrafu 4 i wprowadza się nową „Sprzedaż nieruchomości". Dotychczasowy paragraf 4 wraz z treścią i uwagą do niego zmienia się na „paragraf 5".

W części II „Wydatki".

Na stronicy 26, w dziale 2, § 1, wprowadza się nową pozycję 3 „Koszty zastępstwa chorych i urlopowanych" z uwagą „Do pozycji 3". Wydatki te obejmują koszty zastępstw (tylko wynagrodzenie bez ubocznych świadczeń) chorych i urlopowanych pracowników stałych (etatowych i nieetatowych) zaliczanych na wydatki osobowe § 1, poz. 1 i 2 rozdziałów 2 — 8. Koszty zastępstw pracowników, zaliczanych na wydatki rzeczowe pokrywa się z kredytu tej pozycji budżetowej, z której chory względnie urlopowany pobierał swoje uposażenie względnie wynagrodzenie".

Na stronicy 88, w rozdziale 5, § 3, pozycja 1 d skreśla się słowa „i inne". Treść pozycji 1 e skreśla się i wprowadza się nową „Inne wydatki". Dotychczasową pozycję 1 e wraz z treścią zmienia się na „pozycję 1 f".

Na stronicy 116, w rozdziale 9, § 1 skreśla się treść i uwagi do pozycji 4 i wprowadza się nową „Dodatki klimatyczne". Wprowadza się nowy „paragraf 1 a" z dotychczasową treścią i uwagą pozycji 4, paragrafu 1.

Na stronicy 122, w rozdziale 9 wprowadza się nowy „Paragraf 7 a koszty specjalnych badań technicznych".

Na stronicy 128 i 130, w rozdziale 9 skreśla się treść paragrafu 14 i wprowadza się nową „Stypendja, datki i subwencje" z pozycjami: „Pozycja 1. Stypendja dla studentów wyższych zakładów naukowych", „pozycja 2. Praktyki wakacyjne studentów politechniki", pozycja 3. Datki i subwencje".

Na stronicy 196, w dziale 4, rozdz. 3 skreśla się treść paragrafu 3 i wprowadza się nową „Wagony motorowe". Dotychczasowy paragraf 3 wraz z treścią zmienia się na nowy „paragraf 4". Wprowadza się nowy „paragraf 5. Hamulce zespolone".

Na stronicy 202 w dziale 4, rozdział 4 skreśla się treść paragrafu 5 i wprowadza się nową „Budowa i przebudowa mostów i przepustów".

Na stronicy 210 — 215 skreśla się cały dział 5 wraz z treścią.

W dziale 4 wprowadza się nowy „rozdział 6. Odbudowa zniszczonych przez wojnę budowli i urządzeń kolejowych" wraz z następującymi paragrafami: „Paragraf 2. Odbudowa podtorza, mostów, przepustów i tuneli", „paragraf 4. Odbudowa budynków stacyjnych oraz innych budynków i urządzeń potrzebnych do wykonywania ruchu", „paragraf 5. Odbudowa budynków mieszkalnych i budynków dla celów humanitarnych", „paragraf 8. Odbudowa urządzeń do zabezpieczenia ruchu pociągów oraz urządzeń elektrycznych".

Jednocześnie zarządza się zniesienie przedsiębiorstwa pomocniczego „Oddział Transportowy w Gdańsku" i wciela się go do służby handlowej (dział 2, rozdział 3B) Dyrekcji K. P. w Gdańsku.

W związku z tem dochody i wydatki tego Oddziału należy zarachowywać według ich charakteru na odpowiednie pozycje budżetowe dochodów działu 2 i 4 i wydatków działu 2, rozdział 3B oraz działu 4.

37.

Nr. II. 1726/6/29 z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie ważenia przesyłek wojskowych na stacjach ich przeznaczenia.

W następstwie porozumienia się z Ministerstwem Spraw Wojskowych Ministerstwo Komunikacji podaje do wiadomości Dyrekcyj i stosowania co następuje:

„Ważenie przesyłek na stacjach odbiorczych odbywa się bezpłatnie, o ile jest ono dokonywane w związku z postanowieniami regulaminu przewozu przesyłek towarowych Tytuł III, Rozdział II, § 43. We wszelkich innych wypadkach ważenie przesyłki na żądanie odbiorcy podlega opłacie według taryfy normalnej".

Postanowienie powyższe, stanowiące uzupełnienie rozdz. I, § 1 p. S. 245 — 10, wchodzi w życie z chwilą otrzymania niniejszego zarządzenia.

38.

INSTRUKCJA.

wydana przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli — w sprawie opłat stemplowych od pism, wiążących się z umowami, zawieranemi przez urzędy państwowe oraz przez zakłady i przedsiębiorstwa państwowe.

(przedruk z Monitora Polskiego Nr. 287, z dnia 13 grudnia 1928 r.).

1. Objaśnienia wstępne.

§ 1. Skrót „u. o. s." oznacza ustawę o opłatach stemplowych z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570); skrót „r. w. s." oznacza rozporządzenie wykonawcze do powołanej ustawy z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

Paragrafy, powołane w niniejszej instrukcji bez określenia, oznaczają postanowienia tej instrukcji.

W korespondencji między urzędami państwowemi instrukcja niniejsza będzie oznaczona skrótem i. s. u.

2. Zakres uwolnienia od opłat stemplowych, przyznanego Skarbowi Państwa oraz zakładom i przedsiębiorstwom państwowym.

§ 2. Skarb Rzeczypospolitej zasadniczo **nie** jest zwolniony od opłat stemplowych; również nie są zasadniczo zwolnione od opłat stemplowych państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Pisma wymienione w ustawie o opłatach stemplowych, jako podlegające opłacie, są tylko **w przypadkach wyjątkowych** zwolnione od opłat z tego tytułu, że wiążą się z czynnościami urzędów państwowych, względnie państwowych zakładów i przedsiębiorstw; mianowicie **nie** podlegają opłacie stemplowej:

a) **obligacje** oraz innego rodzaju **obligi** Skarbu Rzeczypospolitej oraz polskich państwowych zakładów i przedsiębiorstw, będących odrębnemi osobami prawnemi; jeżeli Skarb Rzeczypospolitej albo państwowy zakład lub państwowe przedsiębiorstwa, będące, odrębną osobą prawną, zaciąga pożyczkę w obligacjach (listach zastawnych, obligacjach fundowanych), to nietylko oblig (skrypt dłużny), stwierdzający otrzymanie pożyczki w obligacjach, ale również same obligacje, w których pożyczka została wypłacona, są wolne od opłaty stemplowej (art. 120, punkty 1 i 2 u. o. s.),

b) pełnomocnictwo, udzielone przez Skarb Rzeczypospolitej (art. 112, punkt 3 u. o. s.),

c) wystawione przez Skarb Rzeczypospolitej **pokwitowania** — z wyjątkiem pokwitowań, zastępujących rachunek, wymienionych niżej w § 21 — oraz zezwolenia na **wykreślenie** wpisu w księdze wieczystej, t. j. w księdze hipotecznej, gruntowej, górniczej kolejowej, naftowej (art. 137, punkt 8; art. 139 u. o. s.),

d) **podania,** wnoszone przez urzędy państwowe imieniem Skarbu Rzeczypospolitej (art. 144, punkt 1 u. o. s.),

e) **świadectwa urzędowe,** wydawane urzędom państwowym w sprawach, tyczących się Skarbu Rzeczypospolitej (art. 160, punkt 3 w związku z punktem 1 art. 144 u. o. s.) — z wyjątkiem wtóropisów, odpisów i wyciągów (które podlegają opłatom, przewidzianym w art. 157).

W przypadkach, wymienionych wyżej w punkcie „a", są zwolnione od opłaty: Skarb Rzeczypospolitej oraz polskie państwowe zakłady i przedsiębiorstwa, będące odrębnemi osobami prawnemi. Natomiast w przypadkach, wymienionych w punktach „b", „c", „d", „e", uwolnienie od opłaty jest przyznane tylko Skarbowi Rzeczypospolitej a nie służy zakładom i przedsiębiorstwom państwowym, będącym odrębnemi osobami prawnemi (poza przypadkami, wymienionemi niżej w punktach „f", „j"),

f) Dalszy wyjątek zachodzi co do państwowych zakładów naukowych i oświatowych, będących odrębnemi osobami prawnemi. Zakłady te — w szczególności: szkoły akademickie (art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920 r., Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 494)— są zwolnione od opłat stemplowych we wszystkich przypadkach, wymienionych wyżej w punktach „a"— „e", (a zatem są w tej dziedzinie zrównane ze Skarbem Rzeczypospolitej), a **nadto** są one osobiście zwolnione od opłaty, gdy zawierają umowę, **obustronnie obowiązującą** a podlegającą opłacie procentowej (art. 16 u. o. s.); kontrahent zaś, który z państwowym zakładem naukowym lub oświatowym, będącym odrębną osobą prawną, zawiera umowę, obustronnie obowiązującą, ma zapłacić **tylko połowę** opłaty procentowej,

g) Wolne są od opłaty stemplowej: pisma, tyczące się nabycia nieruchomości — na zasadzie przepisów o reformie rolnej — przez Skarb Państwa lub przez Państwowy Bank Rolny (art. 54, punkt 2 u. o. s.),

h) Wolne są od opłaty stemplowej pisma, stwierdzające sprzedaż przedmiotów **monopolu** państwowego, tudzież rachunki i inne pisma, stwierdzające wykonanie takiej umowy (patrz niżej § 21) — jeżeli monopol jest bądź sprzedawcą, bądź kupującym (art. 69, punkt 2 i art. 73, punkt 3 u. o. s.),

i) Wolne jest od opłaty stemplowej podanie zakładu państwowego lub przedsiębiorstwa państwowego do władzy **przełożonej,** jeżeli zostało wniesione do niej, jako do władzy nadzorczej (punkt niniejszy nie ma więc zastosowania, jeżeli wśród danych okoliczności podanie pewne musiałoby być wniesione nietylko przez przedsiębiorstwo państwowe, ale też przez przedsiębiorstwo prywatne),

j) Przedsiębiorstwo państwowe „Żegluga Polska" jest na mocy § 8 swego statutu („Monitor Polski" z 1927 r. Nr. 127, poz. 324) zwolnione na czas do dnia 3 czerwca 1942 r. włącznie od wszelkich opłat stemplowych. Nie należy się więc żadna opłata od tych pism, przy których — w braku powołanego przepisu — byłaby obowiązana do uiszczenia opłaty stemplowej **jedynie** „Żegluga Polska", np. od rachunków, bądź wystawianych przez „Żeglugę Polską", bądź przez nią otrzymywanych **z zagranicy,** od wystawianych przez nią pełnomocnictw, pokwitowań,

od wnoszonych przez nią podań i wydawanych jej świadectw urzędowych. Przy pismach zaś stwierdzających umowę **obustronnie** obowiązującą, zawartą przez „Żeglugę Polską" (np. kupno, najem, dzierżawę), wprawdzie „Żegluga Polska" nie jest obowiązana do uiszczania opłaty, ale współkontrahent (o ile nie jest zwolniony od opłaty stemplowej z innego tytułu) ma uiścić opłatę **w pełnej** kwocie.

Poza przypadkami wyjątkowemi, wymienionemi wyżej w punktach „a" — „j", Państwo Polskie, jako takie, **nie** jest zwolnione od opłat stemplowych.

W szczególności więc, gdy Skarb Rzeczypospolitej lub przedsiębiorstwo państwowe nabywa lub sprzedaje nieruchomość (poza przypadkiem, wymienionym w punkcie „g") albo zawiera umowę najmu, ma być uiszczona **pełna** opłata

3. Opłaty stemplowe od umów.

a) Postanowienia ogólne.

§ 3. Jeżeli bądź urząd państwowy, działający imieniem Skarbu Rzeczypospolitej lub jako zarządca majątku niepaństwowego, bądź zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa zawiera umowę, która podlega opłacie stemplowej, to **co do sposobu i terminu uiszczenia opłaty** obowiązują zasady, podane w §§ 4 — 16.

§ 4. 1) W razie zawarcia umowy w formie **aktu notarjalnego** przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnic **rosyjskiej lub pruskiej,** opłatę wymierza i pobiera notarjusz (art. 27 i 28 u. o. s.).

2) Notarjusz, mający siedzibę na obszarze b. dzielnic rosyjskiej lub pruskiej, wymierza i pobiera opłatę również wówczas, gdy pismo stwierdzające zawarcie umowy, zostało przed notarjuszem podpisane i przezeń uwierzytelnione (art. 27 i 28 u. o. s.).

3) W razie zawarcia umowy w formie aktu **sądowego** opłatę wymierza bądź sekretarjat sądowy, bądź urząd skarbowy według zasad ogólnych, podanych w art. 30 i 31 oraz w punkcie 2 artykułu 33 u. o. s.

4) We wszystkich innych przypadkach **opłatę stemplową wymierza urząd państwowy, względnie zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, który zawarł daną umowę**[1]**).** Urząd ma zatem wymierzyć opłatę stemplową również wówczas, gdy umowę zawarto w formie aktu notarjalnego przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnicy austrjackiej lub w formie pisma, uwierzytelnionego przez notarjusza, mającego siedzibę na tymże obszarze.

W przypadku zawarcia umowy bądź między urzędem państwowym a zarządem państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa, będącego odrębną osobą prawną, bądź między dwoma zarządami państwowych zakładów lub przedsiębiorstw, będących odrębnemi osobami prawnemi, opłatę wymierza ten urząd, który na mocy umowy jest obowiązany do wypłacenia należności umownej.

[1]) W dalszym ciągu wyrażenie „urząd" oznacza również zarząd państwowego zakładu lub przedsiębiorstwa.

§ 5. Opłatę, wymierzoną przez urząd, który zawiera umowę, należy uiścić: **znaczkami stemplowemi,** jeżeli opłata nie przewyższa 50 zł.; **gotówką,** jeżeli opłata przewyższa 100 zł.; gdy zaś opłata wynosi więcej, niż 50 zł., lecz nie więcej, niż 100 zł., to może być uiszczona bądź znaczkami stemplowemi, bądź gotówką (§ 18, punkt „g" r. w. s.).

Opłata ma być uiszczona — przez dostarczenie znaczków stemplowych urzędowi, zawierającemu umowę, względnie przez zapłacenie gotówką w kasie skarbowej — zasadniczo **przed podpisaniem umowy** przez urząd.

Jeżeli ważność umowy zależy od zatwierdzenia przez władzę przełożoną, to opłatę można uiścić przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia na piśmie, stwierdzającem zawarcie umowy.

§ 6. Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona **znaczkami stemplowemi,** to urząd, zawierający umowę, nakleja znaczki na tym egzemplarzu pisma, stwierdzającego umowę, **który ma pozostać w urzędzie.** Znaczki mają być naklejone w ten sposób, aby między niemi możliwie nie było odstępów. Następnie należy skasować znaczki stemplowe zapomocą pieczęci urzędowej, a mianowicie w ten sposób, aby na każdym znaczku był jeden odcisk, znajdujący się częściowo na znaczku, częściowo zaś przechodzący na papier lub na znaczek sąsiedni. Bezpośrednio po znaczkach stemplowych ma być umieszczone **zaświadczenie o wymiarze,** w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie. . . . . . . zł. . . . . gr. słowami . . : : : . . . . a mianowicie od . . . . zł. . . . gr.% (art. . . . . u. o. s.) i skasowano znaczki stemplowe w wymierzonej kwocie".

Urząd, który zawarł umowę, umieszcza zaświadczenie o wymiarze również na tym egzemplarzu pisma, który jest przeznaczony dla **współkontrahenta.** Zaświadczenie to ma być ułożone w formie następującej: „Opłatę stemplową wymierzono w kwocie zł. . . . gr. . . . słowami . . . . i : . . . . a mianowicie od zł. . . . gr. . . . % (art. . . . . u. o. s.) i uiszczono znaczkami stemplowemi, umieszczonemi na egzemplarzu przechowywanym w aktach urzędowych.

. . . . . dnia . . . 19 . . . r.":

§ 7. Jeżeli w przypadku poszczególnym opłata ma być uiszczona **gotówką,** to urząd, zawierający umowę, sporządza **polecenie poboru** w następującej formie: „L . . . . . Nazwisko i imię (firma, nazwa) płatnika . . . . [2]).

Kasa skarbowa w . . . . . . pobierze opłatę stemplową w kwocie . . . . . zł. . . . gr. słowami . . . . wymierzoną przez

[2]) Jeżeli na mocy umowy wydatek na opłatę ma być poniesiony częściowo przez urząd a częściowo przez współkontrahenta, to należy w tem miejscu wymienić obu płatników, podając przy każdym jego udział w owym wydatku.

. . . . . . [3]) od umowy z . . . . : [4]) o . . . . . . [5]).

. . . . . . dnia . . . . . . 19 . . r:

Pieczęć urzędowa:

Podpis i stanowisko służbowe".[6]).

Urząd zawierający umowę, skierowuje polecenie poboru do kasy skarbowej. Pokwitowanie tej kasy ma być załączone do tego egzemplarza umowy, który pozostaje w urzędzie zawierającym umowę. Urząd ten umieszcza zarówno na tym egzemplarzu umowy, który u niego pozostaje, jakoteż na owym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie o wymiarze w następującej formie:

„Opłatę stemplową, wymierzono w kwocie . . . . . zł. . . . gr. słowami . . . . . . a mianowicie od . . . . . zł. . . . gr. . . % (art. . . . . . . u. o. s.) i uiszczono w Kasie Skarbowej w . . . . dnia . . . . (poz. dz. przych. . . . . .).

. . . . dnia . . . . . .". [6])

Wszystkie zaświadczenia o wymiarze mają być zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w podpis, z wymienieniem stanowiska służbowego — tudzież w datę tego dnia, w którym egzemplarz, przeznaczony dla współkontrahenta, zostaje mu wręczony; w razie przesłania pocztą należy zaświadczenie o wymiarze zaopatrzyć w datę, w której ów egzemplarz zostanie prawdopodobnie przez pocztę doręczony.

b) Postanowienia specjalne o umowach, przy których opłata stemplowa ma być uiszczana ratami.

§ 8. Jeżeli świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, stwierdzającego umowę i nie jest też znana najniższa ilość świadczenia, ani nie zostaje wypłacona zaliczka (art. 9 u. o. s.), to urząd, zawierający umowę, o ile byłby powołany do wymierzenia opłaty stemplowej, gdyby wysokość jej dała się zgóry oznaczyć (§ 4, punkt 4) — umieszcza zarówno na egzemplarzu umowy, pozostającym w urzędzie, jakoteż na tym, który jest przeznaczony dla współkontrahenta, zaświadczenie następujące (zaopatrzone w pieczęć urzędową oraz w podpis, z wymienieniem stanowiska służbowego): „Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 u. o. s.).

. . . . . . dnia . . . 19 . . r."

§ 9. W przypadku, wymienionym w § 8, urząd jednocześnie z doręczeniem egzemplarza umowy doręcza współkontrahentowi decyzję, w której oznajmia mu, że opłata stemplowa ma być uiszczona ratami w miarę wykonywania zobowiązania [7]). [8]). W decyzji tej (§ 74 r. w. s.) należy podać (oprócz dokładnego określenia umowy, stanowiącej przedmiot opłaty):

a) sposób obliczenia każdej raty (a zatem określenie podstawy wymiaru i wymienienie stopy opłaty — z powołaniem się na odpowiedni przepis ustawy o opłatach stemplowych),

b) terminy, w których mają być uiszczone poszczególne raty,

c) sposób uiszczenia.

Co do **sposobu uiszczenia** należy odróżnić która ze stron umawiających się jest na mocy umowy obowiązana do wypłacania sum pieniężnych.

Jeżeli stroną, obowiązaną do wypłacania sum pieniężnych, jest urząd, zawierający umowę (np. jako kupujący), to urząd **potrąca** poszczególne raty opłaty od poszczególnych rat należności umownej. Współkontrahentowi wolno uiścić każdą ratę opłaty, o ile rata nie przekracza 100 zł., również w ten sposób, że umieszcza znaczki stemplowe, których wartość równa się racie opłaty, **na rachunku**, przedstawionym urzędowi, który zawarł umowę, a stwierdzającym odnośną ratę należności umownej.

Jeżeli przeciwnie współkontrahent urzędu ma na mocy umowy wpłacać sumy pieniężne do kasy państwowej, to przy każdej racie tego świadczenia pieniężnego ma wnieść do tej samej kasy państwowej odpowiednią ratę opłaty. Jeżeli kasą tą jest kasa skarbowa (a nie własna kasa zakładu państwowego lub przedsiębiorstwa państwowego), to współkontrahent ma w ciągu tygodnia po każdem uiszczeniu raty opłaty stemplowej zawiadomić o tem uiszczeniu urząd, który zawarł umowę, załączając kwit

[3]) nazwa i siedziba urzędu, zawierającego umowę.

[4]) nazwisko i imię, względnie firma lub nazwa współkontrahenta.

[5]) przedmiot umowy.

[6]) na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10%-wego wzór niniejszy ulega nieznacznej zmianie, o czem niżej w § 32.

[7]) Załącznik 1 do niniejszej instrukcji zawiera wzór decyzji, przewidzianej w § 9, a załącznik 2 częściowy odpis konkretnej umowy, na podstawie której wzór 1 został sporządzony (w tym częściowym odpisie pominięto postanowienia nieistotne, spowodowane szczególnemi okolicznościami, wiążącemi się z daną umową, a nie z typem umowy, oraz postanowienia natury technicznej).

Od umowy ujawnionej w załączniku 2 należy się oprócz opłat wymienionych w decyzji według wzoru 1 jeszcze opłata od najmu lokomobili, przewidzianego w § 4 umowy. Podstawę wymiaru stanowi wartość cyrkularki (wynosząca w danym wypadku 3000 zł.); od tej wartości należy przed podpisaniem umowy (§ 5 niniejszej instrukcji) uiścić 1% w myśl art. 88 u. o. s., (a zatem 30 zł.). To uiszczenie ma być stwierdzone w zaświadczeniu o wymiarze (patrz niżej § 10, ustęp ostatni).

[8]) Jeżeli na mocy umowy wydatek na opłatę stemplową ma ponieść w całości urząd, zawierający umowę, to urząd ten oczywiście nie doręcza współkontrahentowi decyzji, przewidzianej w § 9, ale decyzję taką mimo to sporządza — dla własnej orjentacji.

Jeżeli zaś na mocy umowy wydatek na opłatę stemplową ma być poniesiony częściowo przez urząd zawierający umowę a częściowo przez spółkontrahenta, to należy współkontrahentowi doręczyć decyzję, zawierającą specjalny ustęp (umieszczony przed ustępem ostatnim, tyczącym się odwołania) następującej treści: „Wszystkie wyżej wymienione raty opłaty stemplowej ma Pan (macie Panowie) uiścić tylko w . . . . . . części (częściach, np. „w połowie" lub „w $^3/_4$ częściach"), gdyż resztę pokrywa podpisany urząd".

kasy skarbowej lub odpis uwierzytelniony [9]); urząd ma na żądanie współkontrahenta umieszczać na wręczonym mu egzemplarzu umowy adnotacje, stwierdzające uiszczenie poszczególnych rat.

§ 10. Jeżeli wprawdzie świadczenie, którego wartość ma służyć za podstawę wymiaru, nie może być co do ilości oznaczone przy sporządzeniu pisma, **ale jest znana najniższa ilość świadczenia albo zostaje wypłacona zaliczka** (art. 9, ustęp drugi u. o. s.), to urząd, zawierający umowę, wymierza na razie **opłatę tymczasową** według ilości najniższej, względnie według zaliczki, i zarazem zastrzega uiszczenie reszty opłaty ratami w miarę wykonania zobowiązania. Urząd ma zatem — stosownie do wysokości opłaty tymczasowej — bądź skasować znaczki stemplowe (§ 6), bądź zarządzić uiszczenie opłaty tymczasowej gotówką (§ 7) i zarazem sporządzić **decyzję** w przedmiocie uiszczenia reszty opłaty ratami. Decyzja ta ma być ułożona w sposób, podany w § 9. W decyzji należy umieścić ustęp specjalny (a mianowicie przed ustępem ostatnim, tyczącym się odwołania) następującej treści: „Od umowy, której tyczy się niniejsza decyzja, uiszczono już opłatę tymczasową w wysokości . . . . zł. . . gr. Wobec tego należy wprawdzie jednocześnie z obliczeniem każdej raty należności umownej obliczyć ratę opłaty stemplowej, atoli rata opłaty stemplowej ma być **uiszczona** po raz pierwszy dopiero wówczas, gdy suma rat opłaty stemplowej przekroczy kwotę opłaty tymczasowej. Należy więc podaną wyżej kwotę opłaty tymczasowej potrącić od raty pierwszej; jeżeliby rata pierwsza wyniosła mniej, niż opłata tymczasowa, to należy resztę, niepokrytą drogą tego potrącenia, potrącić od raty drugiej, ewentualnie też od następnych". [10])

Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego zawarcie umowy, urząd umieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad, podanych w §§ 6 względnie 7 — z tą zmianą, że po wyrazach „a mianowicie od" należy wstawić wyrazy: „ilości najniższej, wynoszącej" względnie „zaliczki, wynoszącej" oraz przy końcu dodać zdanie następujące: „Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 32 u. o. s.").

§ 11. W niektórych przypadkach opłata może być uiszczona ratami, jakkolwiek świadczenie, które ma służyć za podstawę wymiaru, jest ściśle określone. W szczególności: Jeżeli rozmiar świadczenia jest oznaczony **za jednostkę czasu** (rok, miesiąc i t. p.), to podstawę wymiaru ustala się, mnożąc wartość świadczenia rocznego przez tę ilość lat (lub ich części), przez którą ma trwać zobowiązanie (art. 10, punkt „b" u. o. s.). Jeżeli w takim wypadku zobowiązanie ma trwać **dłużej, niż pięć lat,** to urząd zawierający umowę ma — bądź na żądanie współkontrahenta, bądź z własnej inicjatywy — wymierzyć na razie opłatę tymczasową **za pierwszy okres pięcioletni;** po upływie tego okresu ma być uiszczona opłata za drugi okres pięcioletni i tak postępuje się w dalszym ciągu, aż do wygaśnięcia zobowiązania (art. 11 u. o. s.). Okres ostatni może być oczywiście krótszy, niż 5 lat, np. w razie zawarcia umowy na lat 8 lub 12. Postępowanie, o którem mowa, można zastosować np. w razie zawarcia umowy najmu lub dzierżawy na czas dłuższy, niż pięć lat.

W przypadkach, o których mowa w niniejszym paragrafie, urząd zawierający umowę ma — jednocześnie z wymierzeniem opłaty tymczasowej za pierwszy okres pięcioletni — sporządzić **decyzję,** wyjaśniającą zasady uiszczenia opłaty za resztę czasu obowiązywania umowy. Decyzja ta ma być ułożona według zasad, podanych w § 9; jako termin uiszczenia każdej raty należy podać ten sam termin, w którym jest płatna pierwsza z rat należności umownej, przypadających w okresie drugim, względnie w każdym następnym.

Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowę, urząd zamieszcza zaświadczenie o wymiarze według zasad, podanych w §§ 6 względnie 7 — z tą zmianą, że po wyrazach „a mianowicie od" należy wstawić wyrazy: „należności za czas od . . . . . do . . . . ., wynoszącej" oraz przy końcu dodać zdanie następujące: „Reszta opłaty zostanie uiszczona ratami (art. 11 i 32 u. o. s.)".

§ 12. Ministerstwo Skarbu może — poza przypadkami, o których mowa w §§ 8 — 11 — na podstawie art. 177 u. o. s. (na wniosek urzędu, zawierającego umowę lub na wniosek współkontrahenta) zezwolić na uiszczenie opłaty stemplowej ratami. Zezwolenie to będzie zarazem zawierało decyzję o należności i wysokości odsetek za odroczenie (art. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r., Dz. U. R. P. Nr. 73, poz. 721) oraz o okresach, za które odsetki te należy obliczać. Ministerstwo Skarbu skierowuje swą decyzję — w przedmiocie uiszczania opłaty ratami — do urzędu, zawierającego umowę, który następnie sporządza, według zasad, podanych w § 9, decyzję, wyjaśniającą (zgodnie z treścią decyzji Ministerstwa Skarbu) sposób uiszczania opłaty.

Na obu egzemplarzach pisma, stwierdzającego umowę, urząd zamieszcza zaświadczenie o wymiarze w formie następującej:

„Opłatę stemplową wymierzono w kwocie . . . . . zł. . . . gr., słowami . . . ., a mianowicie od . . zł. . . gr. % (art. . . u. o. s.): Ta opłata zostanie uiszczona ratami na mocy reskryptu Ministerstwa Skarbu z dnia . . . . L. . . . ."

Jeżeli według decyzji Ministerstwa Skarbu pierwsza rata ma być uiszczona przed podpisaniem umowy lub przed umieszczeniem klauzuli zatwierdzenia przez władzę przełożoną (§ 5, ustęp ostatni),

---

[9]) Ten obowiązek zawiadamiania urzędu o każdem uiszczeniu raty opłaty stemplowej ma być wyraźnie zaznaczony w decyzji.

[10]) Powyższy wzór ustępu specjalnego tyczy się przypadku, w którym współkontrahent ma wpłacać raty należności umownej do kasy państwowej. W przeciwnym wypadku, t. j. gdy współkontrahent jest wierzycielem, uprawnionym do żądania należności umownej, wzór powyższy ulega odpowiedniej modyfikacji. W szczególności zdanie drugie i trzecie będą brzmiały: „Wobec tego zostanie wprawdzie jednocześnie z obliczeniem każdej raty należności umownej **obliczona** rata opłaty stemplowej, atoli rata opłaty stemplowej zostanie potrącona po raz pierwszy dopiero wówczas, gdy suma rat opłaty stemplowej przekroczy kwotę opłaty tymczasowej. Podana wyżej kwota opłaty tymczasowej zostanie więc potrącona od raty pierwszej; jeżeliby rata pierwsza wynosiła mniej, niż opłata tymczasowa, to reszta, nie pokryta drogą tego potrącenia, zostanie potrącona od raty drugiej, ewentualnie też od następnych".

to powyższy tekst zaświadczenia o wymiarze ma być uzupełniony zdaniem następującem: „Pierwszą ratę uiszczono przez skasowanie znaczków stemplowych za . . . . zł." względnie: „Pierwszą ratę w kwocie . . . . zł. uiszczono w Kasie Skarbowej w . . . . . dnia . . . (poz. dz. przych. . . .)":

§ 13. Jeżeli umowa, określona w §§ 8 — 12, została zawarta w formie **aktu notarjalnego** przed notarjuszem, mającym siedzibę na obszarze b. dzielnicy rosyjskiej lub pruskiej (§ 4, punkt 1), albo w formie pisma, podpisanego przed notarjuszem, mającym siedzibę na tym obszarze i przezeń uwierzytelnionego (§ 4, punkt 2), lub w formie aktu sądowego (§ 4, punkt 3), to notarjusz lub sąd w tekście aktu notarjalnego lub sądowego, względnie w tekście uwierzytelnienia podpisów zaświadcza, że i z jakiego powodu żadnej opłaty nie wymierzono (w przypadkach, których tyczy się § 8, ewentualnie też § 12) względnie, że i w jakiej kwocie wymierzono opłatę tymczasową (w przypadkach, których tyczą się §§ 10 i 11) lub pobrano tylko część (pierwszą ratę) wymierzonej opłaty (§ 12).

Przy umowach tego rodzaju urząd zawierający umowę ma jaknajrychlej sporządzić decyzję, przewidzianą w §§ 9, względnie 10, 11 lub 12.

§ 14. Urzędy, które nie posiadają własnej kasy (posługują się kasami skarbowemi), a zatem prowadzą „pamiętnik należytości biernych" (wzór 15 do § 75 Przepisów rachunkowo-kasowych — „Monitor Polski" Nr. 285 z 1921 r., Dz. Urz. Min. Skarbu z tegoż roku Nr. 45, poz. 564), oraz „księgę przychodów budżetowych" (wzór 12 do § 70 powołanych przepisów), mają uwidocznić treść decyzji w przedmiocie uiszczenia opłaty stemplowej ratami (§§ 9 — 13):

a) w „pamiętniku należytości biernych", gdy współkontrahent urzędu jest **wierzycielem,** uprawnionym do żądania należności umownej,

b) w „księdze przychodów budżetowych", gdy współkontrahent urzędu jest **obowiązanym** do wpłacania należności umownej.

Adnotacja, o której mowa, ma nastąpić w kolumnie „Uwagi", pod tym samym numerem bieżącym, pod którym jest zapisana odnośna należność umowna. W razie trwania umowy przez czas dłuższy, niż do końca okresu budżetowego, w którym należność umowną zapisano po raz pierwszy do jednej z wymienionych dwóch ksiąg, adnotacja ma być dokonywana corocznie — (aż do czasu zupełnego uiszczenia opłaty stemplowej)—i to również w przypadku, o którym mowa w § 11.

W przypadku zanotowania treści decyzji w **„pamiętniku należytości biernych"**, urząd przy każdem asygnowaniu raty należności umownej zarządza potrącenie opłaty stemplowej i uwidocznia w kolumnie „Uwagi" kwotę, która ma być potrącona. Wyjątek zachodzi:

1) w przypadku wymierzenia i uiszczenia opłaty tymczasowej (§ 10); w tym bowiem razie potrącanie opłaty stemplowej rozpoczyna się dopiero wówczas, gdy kwota opłaty stemplowej, obliczona według płatnych już rat należności umownej, przekroczyła kwotę opłaty tymczasowej,

2) w przypadku, przewidzianym w § 11: wtedy bowiem potrącanie opłaty stemplowej następuje w terminach pięcioletnich,

3) w razie dozwolenia spłaty ratalnej przez Ministerstwo Skarbu (§ 12): wtedy potrącanie opłaty stemplowej odbywa się w terminach, podanych w decyzji Ministerstwa Skarbu.

4) w razie uiszczenia raty opłaty stemplowej znaczkami stemplowemi, umieszczonemi na rachunku (§ 9, ustęp przedostatni, zdanie drugie); wtedy bowiem urząd ogranicza się do umieszczenia w kolumnie „Uwagi" adnotacji: „Opłatę stemplową . . . zł. . . gr. uiszczono znaczkami stemplowemi na rachunku".

W przypadku zaś uwidocznienia treści decyzji w **„księdze przychodów budżetowych"** urząd uwidocznia wpłaty na poczet opłaty stemplowej w tejże księdze, w kolumnie „Uwagi", a mianowicie na podstawie kwitów, przedstawianych przez współkontrahenta (§ 9, zdanie ostatnie); kwity te mają być załączone do akt, tyczących się danej umowy.[11])

§ 15. Urząd, posiadający własną kasę, prowadzi:

a) księgę ewidencyjną opłat stemplowych, według załączonego wzoru 3,

b) rejestr uiszczeń na poczet opłat stemplowych, według załączonego wzoru 4.

W „księdze ewidencyjnej" numeracja pozycyj biegnie bez żadnej przerwy, a zatem nie stosuje się do okresów budżetowych lub kalendarzowych. Księga ta ma być zaopatrzona w skorowidz alfabetyczny, wymieniający współkontrahentów oraz przy każdym stronicę dla niego przeznaczoną.

W „rejestrze uiszczeń" numeracja w kolumnie 1 biegnie bez przerwy przez cały okres budżetowy.

Każdą sprawę, w której została wydana decyzja w przedmiocie uiszczania opłaty stemplowej ratami (§§ 9 — 13), zapisuje się „księgi ewidencyjnej", wymieniając w nagłówku: pozycję i współkontrahenta oraz wypełniając kolumnę 1; w razie wymierzenia opłaty tymczasowej (§§ 10 i 11), wypełnia się nadto kolumny 2 i 3.

---

[11]) Jeżeli na mocy umowy wydatek na opłatę stemplową ma ponieść w całości lub w części Urząd, zawierający umowę, to postanowienia § 14 ulegają następującym modyfikacjom:

Zarówno w przypadku, gdy współkontrahent urzędu jest **wierzycielem** uprawnionym do żądania należności umownej, jako też, gdy współkontrahent urzędu jest **obowiązanym** do wpłacania należności umownej, należy w „pamiętniku należytości biernych" w odpowiednich kolumnach uwidocznić— według treści decyzji (§§ 9 — 13 oraz odsyłacz 8 do § 9) — kwoty, które w danym okresie budżetowym mają być poniesione przez urząd, tytułem opłaty stemplowej.

Jeżeli urząd ma ponieść opłatę stemplową w całości, to nie należy już czynić żadnych adnotacyj w kolumnie „uwagi" pamiętnika należytości biernych", ani też w księdze przychodów budżetowych; jeżeli zaś urząd ma ponieść opłatę tylko w części, to należy w kolumnie „Uwagi" pamiętnika należytości biernych, względnie w kolumnie „Uwagi" księgi przychodów budżetowych, umieścić adnotację, tyczącą się tej części opłaty, którą ma uiścić współkontrahent.

W przypadkach wymienionych w §§ 8 — 10, należy po upływie każdego terminu płatności raty należności umownej wypełnić kolumny 4 — 7; kolumn tych (i również kolumn 8 — 10) nie wypełnia się w przypadku wymierzenia opłaty tymczasowej za pierwszy okres pięcioletni (§ 11; patrz też niżej ustęp przedostatni niniejszego paragrafu).

Jeżeli nie było opłaty tymczasowej (§§ 10 i 11 oraz kolumny 2 i 3 księgi ewidencyjnej), to kwotę wpisaną do kolumny 7 zapisuje się również do „rejestru uiszczeń", wypełniając kolumny 1 — 5; następnie wypełnia się kolumny 8 i 9 księgi ewidencyjnej, wpisując do kolumny 8 tę samą kwotę, która jest zapisana do kolumny 7.

Jeżeli uiszczono opłatę tymczasową, obliczoną według najniższej ilości świadczenia, albo według zaliczki (§ 10), to procedurę, opisaną w poprzednim ustępie, stosuje się dopiero od czasu, gdy suma kwot, zapisanych do kolumny 7 księgi ewidencyjnej, zrównała się z kwotą opłaty tymczasowej. Do tego czasu poszczególne kwoty zapisane do kolumny 7, nie mają być przenoszone do rejestru uiszczeń; kolumny 8 i 9 księgi ewidencyjnej pozostają niewypełnione, a do kolumny 10 zapisuje się tę samą kwotę, która jest uwidoczniona w kolumnie 7.

Jeżeli po zapisaniu poszczególnej kwoty do kolumny 7 księgi ewidencyjnej okazuje się, że właśnie na skutek obliczenia tej raty opłaty stemplowej suma kwot, zapisanych do kolumny 7, (która po zapisaniu raty poprzedniej wynosiła **mniej**, niż opłata tymczasowa, uwidoczniona w kolumnie 2) **przewyższyła** opłatę tymczasową (obliczoną według najniższej ilości świadczenia, albo według zaliczki), to należy zapisać: do kolumny 10 księgi ewidencyjnej — różnicę między opłatą tymczasową a osiągniętą na skutek raty poprzedniej sumą kwot, zapisanych do kolumny 7, a do kolumny 8 różnicę między ostateczną sumą kwot, zapisanych do kolumny 7, a opłatą tymczasową. Jeżeli np. opłata tymczasowa wynosi 1000 zł., rata ostatnia opłaty stemplowej 300 zł., a suma kwot, zapisanych do kolumny 7, z wyłączeniem raty ostatniej, 900 zł., to należy zapisać: do kolumny 7 — 300 zł., do kol. 8 (oraz do rejestru uiszczeń) — 200 zł., (t. j. 1200 minus 1000), a do kolumny 10 — 100 zł. (t. j. 1000 minus 900).

Jeżeli uiszczono opłatę tymczasową, obliczoną za pierwszy okres pięcioletni (§ 11), to należy: a) w kolumnie 11 księgi ewidencyjnej uwidocznić najbliższy termin płatności raty opłaty stemplowej, b) uiszczenie każdej raty uwidocznić w kolumnach 2 i 3, podając zarazem w kolumnie 11 termin płatności raty następnej.

W razie uiszczenia opłaty stemplowej zapomocą znaczków stemplowych, umieszczonych na rachunku (§ 9, ustęp przedostatni, zdanie drugie), nie uwidocznia się tej raty w rejestrze uiszczeń; w kolumnie 9 księgi ewidencyjnej umieszcza się adnotację: „Opłatę stemplową . . . . . . zł. . . . gr. uiszczono znaczkami stemplowemi na rachunku".

Sposób prowadzenia ewidencji w razie zezwolenia przez Ministerstwo Skarbu na uiszczanie opłaty ratami (§ 12) ustali Ministerstwo Skarbu w każdym przypadku poszczególnym. Kwotę odsetek za odroczenie, obliczoną według wskazówek, zawartych w decyzji Ministerstwa Skarbu, należy uwidocznić w kolumnie 8 księgi ewidencyjnej oraz w kolumnie 5 rejestru uiszczeń czerwonym atramentem, poniżej kwoty opłaty stemplowej.

§ 16. Kwoty, wpisane do kolumny 5 rejestru uiszczeń (§ 15), należy za każdy miesiąc podsumować w ciągu pierwszych pięciu dni miesiąca następnego i w tymże terminie sumę w ten sposób obliczoną wnieść do kasy skarbowej przy deklaracji, w której należy podać, że wpłata następuje „tytułem opłat stemplowych od umów" oraz wymienić czasokres, za który wpłata następuje. W razie wpisania do kolumny 5 (czerwonym atramentem) odsetek za odroczenie (§ 15, zdanie ostatnie) należy podsumować oddzielnie opłaty stemplowe i oddzielnie odsetki i również w deklaracji wymienić obie te sumy, określając sumę odsetek wyrazami: „tytułem odsetek".

Urząd może dokonywać podsumowania i wpłaty częściej, niż raz na miesiąc.

Po wniesieniu do kasy skarbowej, należy wypełnić kolumny 6 — 8 rejestru uiszczeń, uwidoczniając sumę odsetek za odroczenie w kol. 7 czerwonym atramentem.

c) Odwołania.

§ 17. Od wymiaru opłaty stemplowej, dokonanego przez urząd, który zawarł umowę (§ 4), jak również od wydanej przez ten urząd decyzji w przedmiocie uiszczania opłaty stemplowej ratami (§§ 9 — 11) może współkontrahent wnieść — na ręce urzędu, który wymierzył opłatę lub wydał decyzję — **odwołanie,** w ciągu miesiąca od daty zaświadczenia o wymiarze (§§ 6, 7, 10 — 12), względnie od daty doręczenia decyzji w przedmiocie uiszczania opłaty stemplowej ratami (art. 46 i 47 u. o. s. oraz § 93, punkt „h" r. w. s.). Odwołujący się ma do odwołania załączyć doręczony mu egzemplarz umowy lub jego odpis uwierzytelniony; jeżeli odwołanie jest skierowane przeciw decyzji w przedmiocie uiszczania opłaty stemplowej ratami, to należy do odwołania załączyć nadto ową decyzję lub jej odpis uwierzytelniony (art. 47 u. o. s.). Urząd, który zawarł umowę, przesyła odwołanie wraz ze swoją opinją tej **izbie skarbowej,** w której okręgu ma siedzibę (art. 47 u. o. s.). Izba skarbowa zawiadamia o swem rozstrzygnięciu odwołującego się oraz urząd, który wymierzył opłatę.

d) Szczegółowe objaśnienie przepisów o opłatach stemplowych od umów o dostawę lub robotę.

§ 18. Pismo, stwierdzające **zawarcie umowy o dostawę** (czyli o sprzedaż rzeczy ruchomych) lub **o robotę,** podlega opłacie stemplowej (w myśl punktu 4 art. 69 oraz w myśl punktu 4 art. 91 u. o. s) tylko w przypadkach następujących:

1) gdy zostało sporządzone w formie aktu notarjalnego lub sądowego albo notarjalnie lub sądownie uwierzytelnionego,

2) gdy umowę zawarto w formie aktu ściśle prywatnego (t. j. nie sporządzonego ani w formie notarjalnej, ani w formie sądowej, ani też nie uwie-

rzytelnionego notarjalnie lub sądownie) i pismo takie **jest podpisane przez obie** strony.

Jeżeli zaś akt ściśle prywatny jest podpisany **tylko przez jedną stronę,** to podlega opłacie stemplowej tylko wówczas, gdy:

3) żadna ze stron umawiających się **nie prowadzi przedsiębiorstwa,** podlegającego podatkowi przemysłowemu, albo przedsiębiorstwa, które jest ustawowo zwolnione od tego podatku [7]), np.: gdy urząd państwowy, nie sprawujący zarządu przedsiębiorstwa państwowego, zawiera umowę z rolnikiem o dostawę produktów rolnych,

4) gdy wprawdzie bądź jedna strona, bądź obie strony prowadzą przedsiębiorstwo, określone tylko co w punkcie 3, atoli dana umowa o dostawę lub robotę **nie wchodzi w zakres** owego przedsiębiorstwa.

Z powyższego wynika, że jeżeli choćby tylko jedna ze stron umawiających się prowadzi przedsiębiorstwo, określone w punkcie 3, a dana umowa o dostawę lub robotę **wchodzi w zakres** owego przedsiębiorstwa, to pismo, stwierdzające **zawarcie** umowy, a sporządzone **w** formie aktu ściśle prywatnego, tylko przez **jedną stronę podpisanego**, nie podlega opłacie stemplowej. Zasadę tę stosuje się nietylko wówczas, gdy sporządzono tylko jedno pismo (podpisane przez jedną stronę, a wręczone stronie drugiej), lecz także wtedy, gdy umowa przyszła do skutku **drogą wymiany pism** (listów), z których każde jest podpisane tylko przez jedną stronę.

§ 19. **Oferta** zasadniczo **nie** podlega opłacie, gdyż sama przez się nie stwierdza zawarcia umowy. Podlega opłacie tylko wyjątkowo, a mianowicie, gdy jest sporządzona w formie, podanej wyżej w punkcie 1 §-u 18 i zarazem wartość przedmiotu przewyższa 100 zł.; w takim razie opłata przy wartości, **nie przewyższającej 1000 zł.,** wynosi 1 zł., przy wartości wyższej, niż 1000 zł. opłata wynosi 3 zł. (art. 139 u. o. s.).

Przyjęcie oferty podlega opłacie, gdy zachodzi jeden z warunków, podanych wyżej w punktach 1, 3 lub 4 §-u 18. **W barku tych warunków** przyjęcie oferty podlega opłacie tylko wówczas, gdy jest umieszczone na tym samym papierze, na którym jest wypisana oferta (wtedy bowiem zachodzi warunek, podany wyżej w punkcie 2 §-u 18).

„Zamówienie“ („zapotrzebowanie“), jeżeli następuje z powołaniem się na otrzymaną ofertę, podlega zasadom, podanym w ustępie poprzednim co do przyjęcia oferty. W braku takiego powołania się zamówienie należy uważać za ofertę.

Przyjęcie zamówienia stoi narówni z zamówieniem, dokonanem z powołaniem się na otrzymaną ofertę.

§ 20. Od pism, stwierdzających **zawarcie** umowy (o ile podlegają opłacie stemplowej), należy uiścić opłatę **procentową,** która wynosi:

a) w przypadkach kupna **lasu** na wyrąb — zawsze 1% od sumy należności,

b) w innych przypadkach: jeżeli którakolwiek ze stron umawiających się zawarła umowę **w zakresie swego przedsiębiorstwa,** podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 0,2% od sumy należności,

c) jeżeli zaś dana umowa co do żadnego z kontrahentów **nie wchodzi** w zakres przedsiębiorstwa, podlegającego podatkowi przemysłowemu lub ustawowo zwolnionego od tego podatku — 1% od sumy należności.

Nie pobiera się opłaty, gdy należność za sprzedane towary lub za roboty, które mają być wykonane, nie przewyższa 20 zł.

4. Opłaty stemplowe od pism, stwierdzających wykonanie umowy o dostawę lub robotę.

§ 21. Najbardziej typowem pismem, stwierdzającem wykonanie umowy o dostawę lub robotę, jest **rachunek,** t. j. pismo, sporządzone przez sprzedawcę (dostawcę) lub przez osobę, która zobowiązała się do wykonania roboty, stwierdzające całkowite lub częściowe wykonanie umowy przez wystawcę rachunku i wymieniające należność za dostarczone rzeczy ruchome lub wykonane roboty (bez względu na to, czy wystawca rachunku podpisał go lub czy swe nazwisko albo firmę uwidocznił w inny sposób, np. zapomocą pieczątki lub przez wystawienie rachunku na papierze firmowym).

Do pism, stwierdzających wykonanie umowy, należą nadto:

a) **potwierdzenie odbioru** towarów, względnie potwierdzenie wykonania roobty, wymieniające zarazem należność za towary, względnie za robotę,

b) potwierdzenie odbioru **ceny** z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary, względnie potwierdzenie odbioru **wynagrodzenia**, z zaznaczeniem, że otrzymano je za wykonane roboty; zaznaczenie to może nastąpić bądź wyraźnie: przez wymienienie towarów, względnie roboty, bądź pośrednio przez powołanie (w samem pokwitowaniu lub w asygnacji, na której ono jest wypisane) pozycji lub stronicy księgi, w której dana należność jest przypisana.

§ 22. Myślą przewodnią przepisów u. o. s., tyczących się pism, które stwierdzają **wykonanie** umowy, jest zasada, że przy jednej tranzakcji, mającej za przedmiot dostawę lub robotę, opłata procentowa należy się tylko **raz jeden** bez względu na ilość pism, wiążących się z tą tranzakcją.

Zgodnie z tą zasadą przewodnią, a w myśl art. 72, 73 i 90 u. o. s. pismo stwierdzające wykonanie umowy, podlega opłacie tylko w przypadkach następujących:

a) gdy nie zostało sporządzone żadne pismo, stwierdzające **zawarcie** umowy, t. j. gdy umowę zawarto ustnie,

b) gdy wprawdzie zostało sporządzone pismo, stwierdzające zawarcie umowy, ale pismo to—w braku warunków, wymienionych wyżej w punktach 1 — 4 §-u 18 nie podlega opłacie.

[7]) Przedsiębiorstwa, ustawowo zwolnione od podatku przemysłowego, wymieniają: art. 3 oraz art. 95, punkt 1 a ustawy z dn. 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550).

Jeżeli więc zachodzi przypadek, wymieniony wyżej w punktach „a" lub „b", to opłacie stemplowej podlega przedewszystkiem rachunek (§ 21, ustęp pierwszy).

Jeżeli w przypadku poszczególnym ani nie sporządzono pisma, stwierdzającego **zawarcie** umowy, a podlegającego opłacie, ani nie wystawiono rachunku, ale sporządzono **potwierdzenie odbioru** towarów, względnie potwierdzenie wykonania roboty, wymieniające zarazem należność za towary, względnie za robotę (§ 21, ustęp drugi, punkt „a"), w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie **procentowej.**

Jeżeli wreszcie nie sporządzono ani pisma, podlegającego opłacie w myśl § 18, ani rachunku, ani potwierdzenia odbioru towarów, względnie potwierdzenia wykonania roboty, ale sporządzono potwierdzenie odbioru ceny z zaznaczeniem, że otrzymano ją za dostarczone towary, względnie potwierdzenie odbioru **wynagrodzenia,** z zaznaczeniem, że otrzymano je za wykonane roboty (§ 21, ustęp drugi, punkt „b"), w takim razie to potwierdzenie podlega opłacie procentowej.

Jeżeli nie sporządzono pisma, stwierdzającego zawarcie umowy i podlegającego opłacie procentowej, ale sporządzono co do tej samej należności **kilka** pism, stwierdzających **wykonanie** umowy (np. kilka rachunków równobrzmiących i nadto potwierdzenie odbioru towaru oraz potwierdzenie odbioru ceny), to opłata **procentowa** należy się tylko **raz jeden,** a mianowicie od pisma pierwszego (art. 72, ustęp czwarty, w związku z art. 3 u. o. s.).

§ 23. Wysokość opłaty **procentowej** od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy, jest taka sama, jakaby się należała, gdyby przy danej tranzakcji podlegało opłacie pismo, stwierdzające zawarcie umowy (§ 20).

W razie wykonywania umowy **częściami** (częściowego dostarczania towarów, częściowego wykonywania roboty, częściowego płacenia ceny i sporządzania pism (rachunków i t. p.), z których każde stwierdza wykonanie pewnej części zobowiązania, należy przy każdem takiem piśmie uiścić opłatę procentową, odpowiadającą odnośnej części.

§ 24. Rachunek bądź podlega opłacie **procentowej,** bądź nie podlega żadnej opłacie. To samo dotyczy potwierdzeń odbioru towarów oraz potwierdzeń wykonania roboty.

Natomiast **od potwierdzenia odbioru ceny** (wynagrodzenia), jeżeli ono nie podlega opłacie procentowej, a suma pokwitowania przewyższa 50 zł., należy uiścić opłatę w wysokości 20 gr. (art. 136 u. o. s.).

Pokwitowanie umieszczone na rachunku, tyczące się należności, stwierdzonej rachunkiem, nie podlega opłacie.

§ 25. Opłatę od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy, należy uiścić bądź znaczkami stemplowemi, bądź gotówką — według zasady, podanej wyżej w § 5.

Uiszczenie znaczkami stemplowemi następuje (w myśl art. 74 i 138 u. o. s.) drogą skasowania ich przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami pisma albo datą skasowania i nazwiskiem lub firmą kasującego. W razie jednak wydania rachunku lub pokwitowania **z księgi grzbietowej** z pozostawieniem **talonu,** nakleja się znaczki stemplowe na linji, oddzielającej talon od pisma, przeznaczonego do wycięcia; znaczek stemplowy należy nakleić pionowo w ten sposób, aby jego część górna była zwrócona ku górnemu brzegowi księgi; po wycięciu pisma lewa połowa znaczka pozostaje na talonie, a prawa na wydanem piśmie (§ 47 r. w. s.). W razie wydania rachunku lub pokwitowania **z księgi grzbietowej** z pozostawieniem **kopji** nakleja się znaczki stemplowe na kopji, pozostającej w księdze i kasuje się je przez przepisanie początkowemi lub końcowemi wyrazami tekstu albo datą skasowania oraz nazwiskiem lub firmą kasującego; na wydanem piśmie należy (zapomocą pisma lub pieczęci stwierdzić uiszczenie opłaty, wymieniając jej kwotę (np. słowami: „opłatę stemplową . . . . zł. . . gr. uiszczono znaczkami stemplowemi na kopji").

Uiszczenie **gotówką** opłaty od pisma, stwierdzającego wykonanie umowy, może nastąpić w sposób dwojaki (art. 24 u. o. s. oraz §§ 34, 35, 37 i 38 r. w. s.):

a) przez przedstawienie owego pisma urzędowi skarbowemu i uiszczenie w kasie skarbowej kwoty, wskazanej w „poleceniu poboru", które sporządza urząd skarbowy; w tym wypadku kasa skarbowa (oprócz wydania płatnikowi pokwitowania na zwyczajnem blankiecie) umieszcza na piśmie, podlegającem opłacie, zaświadczenie o wymiarze;

b) przez wpłacenie odnośnej kwoty w kasie skarbowej bez poprzedniego udania się do urzędu skarbowego, a na podstawie deklaracji; w tym wypadku kasa skarbowa nie umieszcza zaświadczenia o wymiarze na piśmie podlegającem opłacie, lecz wydaje na zwyczajnym blankiecie pokwitowanie, w którem powtarza dosłownie treść deklaracji.

§ 26. Jeżeli dostawca lub osoba, która wykonała robotę, przedstawia, celem uzyskania swej należności, rachunek nieopłacony, to urząd, powołany do sporządzania asygnacji — o ile nie ma zastosowania § 31 punkt b) — wzywa wystawcę rachunku (w najkrótszej drodze) do uiszczenia opłaty w terminie, który urząd równocześnie wyznacza, nadmieniając, że w razie niezastosowania się zostanie wymierzona nakazem płatniczym urzędu skarbowego opłata wraz z 25-krotną podwyżka. Aż do upływu wyznaczonego terminu, urząd wstrzymuje się ze sporządzeniem asygnacji; wrazie bezskutecznego upływu terminu, sporządza asygnację, zarazem jednak przesyła Urzędowi Skarbowemu Podatków i Opłat Skarbowych (względnie Urzędowi Opłat Stemplowych), w którego okręgu urząd asygnujący ma siedzibę, „zawiadomienie o dostrzeżonem naruszeniu ustawy o opłatach stemplowych" według wzoru 5 do § 75 r. w. s.

§ 27. Każdy urząd, który sporządza asygnację należności za dostarczone towary lub za wykonane roboty, albo zlecenie wypłaty, tyczące się takiej należności, ma ustalić na podstawie §§ 22 — 25, czy i w jakiej wysokości należy się w przypadku poszczególnym opłaty stemplowej od **pokwitowania** i w jaki sposób ma być uiszczona. Stosownie do wyniku urząd umieszcza na asygnacji i talonie, względ-

nie na zleceniu wypłaty, odpowiednią klauzulę w formie następującej: „Opłatę od pokwitowania w kwocie . . . zł. . . gr. należy uiścić znaczkami stemplowemi na asygnacji (zleceniu wypłaty)" lub „Od pokwitowania nie należy się opłata stemplowa (art. . . . . u. o. s.)".

Asygnacyj i zleceń wypłaty, niezaopatrzonych w taką klauzulę, kasa skarbowa nie realizuje, lecz zwraca natychmiast asygnację właściwemu urzędowi, a zlecenie wypłaty osobie, która je przedstawiła.

5. Opłata stemplowa od pokwitowania, niewymienionego w § 21.

§ 28. Pokwitowanie z odbioru sumy pieniężnej lub papierów wartościowych (w szczególności też weksli), niewymienione w § 21 (np. pokwitowanie, stwierdzające uiszczenie komornego, albo zwrot wadjum lub kaucji), podlega zasadniczo — w myśl art. 136 u. o. s. — opłacie w wysokości 20 gr.

Pokwitowania, zwolnione od opłaty w wysokości 20 gr., wymienia art. 137 u. o. s. Najważniejszy wyjątek zawiera punkt 1 tego artykułu (w brzmieniu, ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 7 października 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 90, poz. 804), według którego wolne są od opłaty pokwitowania, stwierdzające odbiór pieniędzy lub papierów wartościowych, których wartość nie przewyższa 50 zł.

Do pokwitowań, o których mowa, stosuje się §§ 25 i 27.

6. Bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych.

§ 29. Izba Skarbowa (jak również Śląski Urząd Wojewódzki, Wydział Skarbowy) może na mocy art. 25 u. o. s. oraz §§ 40 — 44 r. w. s. zezwalać poszczególnym podatnikom, co do poszczególnych rodzajów pism, podlegających opłatom stemplowym, na uiszczanie tych opłat nie znaczkami stemplowemi, lecz w ten sposób, że podatnik zapisuje każdą należną opłatę do specjalnego rejestru, rejestr ten w pewnych stałych terminach podsumowuje i kwotę tak obliczoną wnosi do kasy skarbowej. Ta procedura nazywa się „bezpośredniem uiszczaniem opłat stemplowych".

Podatnik, któremu izba skarbowa zezwoliła na uiszczanie bezpośrednie, winien prowadzić „rejestr opłat stemplowych, uiszczonych bezpośrednio" według wzoru, który ustala izba skarbowa przy każdem zezwoleniu, stosownie do rodzaju opłat, których zezwolenie dotyczy. Na każdym egzemplarzu pisma, podlegającego uiszczeniu bezpośredniemu na mocy zezwolenia izby skarbowej, ma podatnik stwierdzić uiszczenie według następującego schematu: „Opłatę stemplową . . . . zł. . . gr. uiścił (uiściła) bezpośrednio . . . . . . (imię i nazwisko lub firma) w . . . . . . (miejscowość), poz. rej. . . . . . z r. . . . . "; stwierdzenie to ma być zaopatrzone w podpis osoby, która je umieściła. Izba skarbowa może zezwolić na niewymienianie pozycji rejestru, jeżeliby konieczność wymieniania pozycji rejestru nie dała się pogodzić z normalnym tokiem czynności przedsiębiorstwa. Izba skarbowa może zwolnić od prowadzenia rejestru, pod warunkiem utworzenia w jednej z ksiąg, które podatnik prowadzi dla swoich celów, kolumny przeznaczonej do uwidoczniania opłaty stemplowej. W takim razie należy na pismach, podlegających uiszczeniu bezpośredniemu, wymieniać — zamiast pozycji rejestru — odpowiednie oznaczenie, umożliwiające odszukanie odnośnej księgi i jej stronicy.

Osoba, która od izby skarbowej uzyskała zezwolenie na bezpośrednie uiszczenie opłat stemplowych, nietylko nie jest obowiązana, ale nawet nie ma prawa uiszczać znaczkami stemplowemi opłaty stemplowej od tych pism, które są objęte odnośną decyzją izby skarbowej (a zaniechać wpisania do „rejestru opłat stemplowych uiszczanych bezpośrednio"). Tyczy się to w szczególności pism, wystosowanych do urzędów państwowych, względnie przedsiębiorstw państwowych (np. rachunków), jak również pism, stwierdzających zawarcie umowy z urzędem państwowym, względnie z przedsiębiorstwem państwowem, o ile jedne względnie drugie pisma są objęte decyzją izby skarbowej, zezwalającą na uiszczanie bezpośrednie. Jeżeli zatem izba skarbowa zezwoliła na bezpośrednie uiszczanie opłat stemplowych od umów pewnego rodzaju, to w razie zawarcia umowy tego właśnie rodzaju z **urzędem państwowym** lub z przedsiębiorstwem państwowem, nie mają zastosowania art. 32 u. o. s. ani też §§ 3 — 16 oraz 26 niniejszej instrukcji.

§ 30. Izby skarbowe, o ile zezwolą na bezpośrednie uiszczanie opłat od pokwitowań z odbioru sumy pieniężnej (§ 21, punkt „b" oraz § 28), zaznacza w decyzji, zawierającej to zezwolenie, że ono nie obejmuje pokwitowań, umieszczonych na asygnacjach (zleceniach wypłaty), sporządzanych przez urzędy państwowe (względnie zarządy przedsiębiorstw państwowych). Opłaty zatem od pokwitowań, umieszczonych na asygnacjach, nie mogą być uiszczane „bezpośrednio".

„Natomiast mogą być uiszczane „bezpośrednio" opłaty od umów, wymienionych w §§ 8 — 10. Jeżeli więc pewna osoba sporządza stale lub w regularnych odstępach czasu pisma, stwierdzające zawarcie umowy, mającej za przedmiot świadczenie, którego ilość nie może być oznaczona zgóry przy zawarciu umowy, to izba skarbowa może na prośbę tej osoby zezwolić na „bezpośrednie" uiszczanie poszczególnych rat opłaty stemplowej.

Jeżeli umowa tego rodzaju została zawarta z urzędem państwowym to urząd ten — w razie okazania mu przez współkontrahenta decyzji izby skarbowej, zezwalającej na „bezpośrednie uiszczanie" rat opłaty stemplowej, ma ograniczyć się do umieszczenia na obu egzemplarzach umowy zaświadczenia następującej treści: „Opłata stemplowa zostanie uiszczona ratami (art. 9 i 25 u. o. s.) w sposób, wskazany w decyzji izby skarbowej w . . . . . z dn. . . . . L. . . . . ".

§ 31. „Bezpośrednie uiszczenie" opłat stemplowych jest dopuszczalne również:

a) co do rachunków, **wystawianych** przez urzędy państwowe lub zarządy przedsiębiorstw państwowych.

b) co do rachunków, niepłaconych przez wystawcę, a przedstawionych urzędowi państwowemu lub zarządowi przedsiębiorstwa państwowego.

Urzędy państwowe mogą wprowadzić u siebie ten sposób uiszczania — bądź co do obu rodzajów rachunków (określonych pod „a" i „b"), bądź tylko co do jednego rodzaju — bez uprzedniego zezwolenia izby skarbowej. Mają jednak:

1) o tem swojem postanowieniu zawiadomić izbę skarbową, w której okręgu urząd, wprowadzający u siebie bezpośrednie uiszczenie, ma siedzibę — podając dzień, od którego system, o którym mowa, będzie stosowany, oraz załączając wzór „rejestru opłat stemplowych, uiszczonych bezpośrednio",

2) stosować się ściśle do przepisów, zawartych w § 29,

3) zastosować się do ewentualnych wniosków izby skarbowej, tyczących się układu „rejestru opłat stemplowych uiszczonych bezpośrednio".

7. Nadzwyczajny dodatek 10%.

§ 32. Na czas obowiązywania nadzwyczajnego dodatku 10%-owego, unormowanego ostatnio rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 grudnia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 114, pz. 972), należy przy uiszczaniu opłat stemplowych gotówką ustalać wysokość opłaty w ten sposób, że do kwoty, obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych, dolicza się 10%.

Natomiast w razie uiszczenia zapomocą **znaczków stemplowych**, ich wartość nominalna ma odpowiadać ściśle kwocie, obliczonej według ustawy o opłatach stemplowych. Uiszczenie bowiem nadzwyczajnego 10%-owego dodatku nastąpiło już przy zakupie znaczków.

W poleceniu poboru, przeznaczonem dla kasy skarbowej (p. wyżej § 7), należy po wyrazach „opłatę stemplową" wstawić wyrazy: „(wraz z dodatkiem 10%-owym)". W tem poleceniu nie wymienia się oddzielnie opłaty właściwej i dodatku nadzwyczajnego; należy więc po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie „słowami" wstawić kwotę **łączną**, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego.

W zaświadczeniu o wymiarze należy (oczywiście tylko w przypadku uiszczenia gotówką: §§ 7, 10 — 12):

a) po wyrazach „w kwocie" oraz po wyrazie: „słowami" wpisać kwotę **łączną**, wynikającą z zesumowania opłaty właściwej i dodatku 10%-owego,

b) po nawiasie („art. . . . . . u. o. s.") wstawić wyrazy: „oraz dodatku 10% . . . . zł. . . . . gr.

8. Postanowienia przejściowe.

§ 33. Jeżeli pismo, stwierdzające umowę, wymienioną w §§ 8 lub 10 lub 13, sporządzono przed wejściem w życie u. o. s., t. j. przed dniem 1 stycznia 1927 r., to do świadczeń, należnych na mocy takiej umowy **od dnia 1 stycznia 1928 r.**, stosuje się nie te przepisy, które obowiązywały w dniu sporządzenia takiego pisma, ale nową ustawę o opłatach stemplowych (§ 1 rozporządzenia Ministra Skarbu z dn. 15 listopada 1927 r., Dz. U. R. P. Nr. 106, poz. 914). W szczególności więc, jeżeli stawka opłaty, ustanowiona co do umów danego rodzaju w nowej ustawie, jest bądź wyższa, bądź niższa od stawki, przewidzianej w przepisach dawniejszych, stosuje się od dn. 1 stycznia 1928 r. stawkę nową.

Jeżeli sprawa tego rodzaju jest prowadzona w ewidencji na mocy przepisów dawniejszych w urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych, względnie w urzędzie opłat stemplowych, to zasadniczo **ten urząd** ma dalej prowadzić ewidencję, a zatem czuwać nad prawidłowem uiszczeniem rat opłaty stemplowej, a urząd, który zawarł umowę, nie ma w tej mierze żadnych obowiązków. Atoli ewidencja może być przeniesiona do urzędu, który zawarł umowę i tam prowadzona według zasad, podanych w §§ 14 — 16, a mianowicie na mocy porozumienia między tym urzędem a owym, który prowadził ewidencję dotychczas; takie przeniesienie jest wskazane zwłaszcza wówczas, gdy stosunek umowy ma trwać jeszcze przez czas dłuższy.

Wrazie przeniesienia ewidencji urząd przejmujący ma sporządzić i doręczyć współkontrahentowi decyzję, przewidzianą w §§ 9 i 10, oraz odpis jej przesłać urzędowi, który prowadził ewidencję dotychczas; ten ostatni wzywa następnie stronę, aby zastosowała się do nowej decyzji, a zaniechała dotychczasowego sposobu uiszczania rat opłaty stemplowej.

Jeżeli propozycja jednego z zainteresowanych urzędów w przedmiocie przejęcia ewidencji nie została przyjęta przez urząd drugi, to urząd, który wystąpił z propozycją, może przedstawić sprawę Ministerstwu Skarbu; jeżeli urząd ten nie jest władzą centralną, to sprawa ma być skierowana do Ministerstwa Skarbu za pośrednictwem władzy centralnej, względnie — jeżeli urząd proponujący wchodzi w skład adminstracji skarbowej—za pośrednictwem władzy skarbowej drugiej instancji.

§ 34. Ustępy: drugi i następne §-u 33 stosuje się również wówczas, gdy pismo, stwierdzające umowę, wymienioną w §§ 8 — 11 lub 13 a sporządzone po wejściu w życie u. o. s., było dotychczas prowadzone w ewidencji w urzędzie skarbowym podatków i opłat skarbowych, względnie w urzędzie opłat stemplowych (zostało zapisane przed wejściem w życie niniejszej instrukcji do „rejestru uiszczeń bezpośrednich").

§ 35. Wszystkie urzędy, zawierające umowy, mają sprawdzić, czy kwoty uiszczone gotówką tytułem opłat stemplowych od umów, zawartych w czasie od dnia 1 stycznia 1927 r., zostały wniesione do kasy skarbowej i przez nią zarachowane na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu (dział 6, § 13). Jeżeliby się okazało, że kwoty takie zostały wniesione nie do kasy skarbowej, ale do własnej kasy urzędu, zawierającego umowę, lub wprawdzie wpłynęły do kasy skarbowej, ale zostały przez nią zarachowane nie na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu, lecz na rachunek urzędu zawierającego umowę, to urząd zawierający umowę ma: a) sporządzić w dwóch egzemplarzach wykaz tych kwot, wymieniając przy każdej z nich przedmiot opłaty, b) spowodować wniesienie sumy kwot, w wykazie wymienionych, do kasy skar-

bowej przy deklaracji, wymieniającej owa sumę i określającej ją jako wpłaconą „tytułem opłat stemplowych w myśl § 35 i. s. u.", względnie przerachowanie jej na rachunek budżetu Ministerstwa Skarbu (dział 6, § 13), c) jeden egzemplarz wykazu przesłać izbie skarbowej, w której okręgu urząd, zawierający umowę, ma siedzibę.

Czynności powyższe mają być wykonane w ciągu 6 miesięcy od wejścia niniejszej instrukcji w życie.

§ 36. Instrukcja niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia w „Monitorze Polskim".

Warszawa, dnia 15 listopada 1928 r.

Minister Skarbu:

(—) *G. Czechowicz*

Wzór 1 do § 9.

Dyrekcja Lasów Państwowych

w . . . .

L. . . . . . .

W każdem piśmie, tyczącem się sprawy niniejszej, należy przytoczyć liczbę, obok wymienioną.

DECYZJA W PRZEDMIOCIE OPŁATY STEMPLOWEJ.

wydana na mocy art. 32 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570) oraz § 74 rozporządzenia wykonawczego z dnia 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 713).

Do

Spółki Akcyjnej „Zakłady Przemysłowo-Leśne

w . . . .

Przedmiot opłaty: Umowa z dnia 15 stycznia 1928 r. o dzierżawę tartaku państwowego w N. . . oraz kolejki i bocznicy kolejowej, tudzież o sprzedaż drewna do przeróbki na tym tartaku.

Wysokość opłaty: 1. (na mocy art. 88 powołanej ustawy) 1% z 10% dodatkiem nadzwyczajnym:

od łącznej sumy tenut dzierżawnych za prawo korzystania z tartaku, kolejki i bocznicy (§§ 13, 14 i 18 umowy), przypadających za cały czas trwania umowy, z doliczniem wartości świadczeń, obciążających Spółkę, a wyszczególnionych w §§ 3, 5, 7, 8, 12 i 15 umowy;

2. (na mocy art. 67 powołanej ustawy) 0,2% z 10% dodatkiem nadzwyczajnym:

od łącznej ceny kupna za drzewo (§§ 9 i 10 umowy).

Terminy i sposoby uiszczania:

Ad 1. Raty opłaty stemplowej uiszczać należy co kwartał, w kasie Nadleśnictwa A. równocześnie z ratami dzierżawnemi za korzystanie z tartaku i z kolejki (§§ 13 i 14 umowy).

Podstawę do oblicznia każdej poszczególnej raty opłaty stanowi suma rat dzierżawnych za tartak i kolejkę, wpłacana za poszczególny kwartał.

Do sumy tej należy:

a) stale doliczać:

przy ratach, płatnych dnia 15 września każdego rogu, kwotę, przypadającą na Spółkę za użytkowanie przez nią bocznicy kolejowej w N. w ubiegłym okresie obrachunkowym (§ 18 umowy),

przy ratach, płatnych dnia 15 grudnia każdego roku, kwoty, uiszczone tytułem premji ubezpieczeniowych (§ 7 umowy) oraz wartość roboty przetarcia drewna (§ 12 umowy) po potrąceniu kosztów własnych (zwróconych przez Dyrekcję Lasów Państwowych);

b) jednorazowo doliczyć:

przy racie, płatnej dnia 15 czerwca 1928 r., koszty wykończenia budowy leśniczówki (§ 8, punkt 1 umowy) i dwóch gajówek (§ 8, punkt 2 i 3 umowy) — z wyłączeniem wartości materjału drzewnego, dostarczonego przez Dyrekcję Lasów Państwowych;

przy racie, płatnej dnia 15 września 1928 r. koszty budowy trzech gajówek z zabudowaniami gospodarczemi i studniami betonowemi (§ 8, ustęp ostani umowy);

przy racie, płatnej dnia 15 grudnia 1928 r., koszty budowy domu mieszkalnego dla administracji tartaku (z wyłączeniem wartości materjału drzewnego, dostarczonego przez Dyrekcję Lasów Państwowych) — (§ 5 umowy) oraz koszty budowy kolejki leśnej (§ 15 umowy);

przy racie ostatniej wartość zakupionych przez Spółkę maszyn oraz ich części tudzież pasów transmisyjnych i pił trakowych (§ 3 umowy), jak również koszty budowy domów mieszkalnych dla robotników — z wyłączeniem materjału drzewnego, dostarczonego przez Dyrekcję Lasów Państwowych (§ 5 umowy).

Ad 2. Raty opłaty stemplowej uiszczać należy w kasie Nadleśnictwa A, równocześnie z ratami należności za drewno. Należy zatem w dniu 1 października każdego roku uiścić opłatę od 10%-ej zaliczki (§ 10, punkt 1 umowy), a do dnia 1 lipca każdego roku opłatę od pozostałych 90% należności (§ 10, punkt 2 umowy).

Odwołanie można wnieść — w ciagu miesiąca od doręczenia niniejszej decyzji — do Dyrekcji Lasów Państwowych w . . . .

Data . . . .

Podpis:

Dyrektor Lasów Państwowych.

Wzór 2 do § 9.

Częściowy odpis umowy z dnia 15 stycznia 1928 r., zawartej między Dyrekcja Lasów Państwowych w . . . . imieniem Skarbu Państwa a Spółką Akcyjną p. f. „Zakłady Przemysłowo - Leśne . . . . . .

§ 1.

Skarb Państwa oddaje Spółce w dzierżawę tartak państwowy w N. . . . . wraz z maszynami i urządzeniami technicznemi, budowlami i pomocniczemi instalacjami.

§ 2.

Czas trwania umowy ustanawia się od dnia 15 marca 1928 r. do dnia 1 lipca 1937 r. bez możności milczącej prolongaty.

§ 3.

Przedmiot dzierżawy dzierżawca obowiązuje się utrzymać w całości i konserwować w należyty sposób, zużyte maszyny i ich części zamienić na nowe, wszystko to swoim trudem i kosztem, aby w chwili ekspiracji umowy przekazać cały objekt w stanie zupełnie zdatnym do użytku i nie gorszym, niż został dzierżawcy przekazany w dniu objęcia dzierżawy. Wobec powyższego nie później, jak w kwietniu w ostatnim roku dzierżawy, stan tartaku zbadany będzie przez Dyrekcję i dzierżawca, o ile zajdzie tego potrzeba, obowiązany będzie przed opuszczeniem tartaku, do dokonania remontu zwykłego (dzierżawnego i kapitalnego) tak budowli, jak i urządzeń techniczych tartaku na koszt własny. Dyrekcja wymagać będzie, aby budynki i urządzenia tartaczne były bezwzględnie oddane po ekspiracji umowy w stanie nie gorszym od tego, jaki był w chwili przyjęcia. Wszystkie pasy transmisyjne bez względu na to, jakie i w jakim stanie były dzierżawcy przekazane, dzierżawca winien zwrócić wyłącznie skórzane i nowe. Również piły trakowe zgodnie z aktem przyjęcia, winny być zwrócone zupełnie nowe. Wszelkie uzupełnienia i remont, jakie Dyrekcja uzna za konieczne do prowadzenia normalnej pracy tartaku, dzierżawca obowiązuje się wykonać swojem staraniem i kosztem w terminie przez Dyrekcję określonym bezzwłocznie po otrzymaniu odpowiedniego wezwania listownego. Materjał drzewny, potrzebny na remont hali tartacznej oraz bydynków dla administracji tartacznej i robotników, Dyrekcja wyda dzierżawcy bezpłatnie na pniu w ilości, przewidzianej zatwierdzonym przez Dyrekcję kosztorysem. Wyżej wyszczególnione prace dzierżawca obowiązuje się prowadzić według wskazówek Dyrekcji, względnie miejscowego Nadleśnictwa. Gdyby dzierżawca do powyższego się nie zastosował, Nadleśnictwo ma prawo dokonać powyższych czynności własnem staraniem, lecz na koszt dzierżawcy, któ-ry koszta te, bez względu na ich wysokość, powiększone o 25%, tytułem kosztów administracyjnych i kary konwencjonalnej winien wraz z odsetkami zwrócić do kasy Nadleśnictwa w ciągu 10-ciu dni, licząc od daty wystosowania doń wezwania i rachunku. W zabezpieczeniu tej ostatniej wpłaty przysługuje Nadleśnictwu prawo zajęcia odpowiedniej ilości materjałów drzewnych, stanowiących własność dzierżawcy na zastaw, dzierżawca zaś zgóry na to się godzi i nie będzie rościł do skarbu Państwa żadnych z tytułu tego pretensji.

§ 4.

Dla umożliwienia pełnej pracy tartaku Dyrekcja dodała dzierżawcy, tytułem najmu, dodatkową lokomobilę, o sile 60 HP, którą dzierżawca własnym kosztem i staraniem przewiózł, wyremontował i zainstalował na tartaku. Wzamian dzierżawca przekazał na rzecz Skarbu podwójną cyrkularkę, jako dodatkową do instniejących pojedyńczych cyrkularek, bez żądania od Skarbu jakiegolwiek odszkodowania.

§ 5.

Dzierżawca zobowiązuje się w terminie do dnia 1-go października 1928 r. wybudować swoim kosztem i staraniem, zgodnie z planem zatwierdzonym przez Dyrekcję, dom mieszkalny dla administracji tartaku, w miejscu przez Dyrekcję wskazanem. W domu tym, przeznaczonym dla administracji tartacznej, Dyrekcja zastrzega sobie 3 (trzy) pokoje z kuchnią, bez zapłaty komornego dzierżawcy, na pomieszczenie tam kontrolera państwowego. Niezależnie od powyższego, o ile zajdzie potrzeba budowy domów mieszkalnych dla robotników, to dzierżawca winien te budowle wystawić własnym kosztem i staraniem według planów zatwierdzonych przez Dyrekcję. Materjał drzewny, przewidziany zatwierdzonym przez Dyrekcję kosztorysem, w stanie okrągłym na pniu będzie wydany dzierżawcy bezpłatnie, resztę zaś materjałów dzierżawca opłaca z własnych funduszów. Wzniesione przez dzierżawcę budynki, po ekspiracji umowy, względnie wrazie jej rozwiązania, przechodzą bezpłatnie na rzecz Skarbu Państwa.

§ 6.

. . . .

§ 7.

Dzierżawca obowiązany jest tartak, jakoteż wszystkie budowle objęte niniejszą umowa zaasekurować własnym kosztem i staraniem w Polskiej Dyrekcji Ubezpieczeń Wzajemnych, lub na żądanie Dyrekcji w innem Towarzystwie Ubezpieczeniowem przez nią wskazanem, lub też wreszcie w Dyrekcji Lasów Państwowych . . . . . . do wysokości, wskazanej przez Dyrekcję Lasów Państwowych. Polisy asekuracyjne będą wystawiane na imię Dyrekcji i przesyłane oraz przechowywane w aktach Dyrekcji. O ile w trakcie wykonywania niniejszej umowy okazałoby się, iż pierwotny szacunek objektu dzierżawnego jest za niski, dzierżawca obowiązany jest przeasekurować tartak do szacunku, jaki Dyrekcja Lasów Państwowych uzna za właściwy, dzierżawca zaś wszelkie związane z tem koszta i należne składki dodatkowe reguluje z własnych funduszów. Wrazie gdyby dzierżawca nie opłacił we właściwym czasie składki ogniowej, Dyrekcji przysługuje prawo dokonania odnośnej czynności asekuracyjnej na rachunek dzierżawcy, z zastosowaniem rygoru wskazanego w ostatnim ustępie § 3 niniejszej umowy i z żądaniem opłacenia jej przypadających odsetek. Na wypadek pożaru sumę ubezpieczenia otrzymuje Dyrekcja, dzierżawca zaś obowiązany jest spalony objekt odbudować swojem staraniem i narazie własnym kosztem, niezależnie od wysokości sumy ubezpieczenia, według planów przez Dyrekcję zatwierdzonych i w terminie zgóry przez Dyrekcję określonym. Gdyby jednak Towarzystwo Asekuracyjne w razie pożaru odmówiło wskutek jakiegobądź uchybienia terminom wypłacenia odszkodowania.

wówczas dzierżawca obowiązuje się odbudować spalony objekt wyłącznie własnym kosztem. Koszty poniesione na odbudowę spalonego objektu pokrywane będą przez Dyrekcję z otrzymanej sumy ubezpieczenia, wypłaconej w miarę postępowania odbudowy. Wrazie niewystarczalności wynagrodzenia, skutki niedoboru ponosi dzierżawca.

§ 8.

W pierwszym rzędzie dzierżawca obowiązany jest zokończyć własnym kosztem i staraniem budowę:

1) leśniczówki (kompletu), wzniesionej w Nadleśnictwie A,

2) gajówki (kompletu), wzniesionej w Nadleśnictwie B,

3) gajówki (kompletu), wzniesionej w Nadleśnictwie C.

Ostateczne wykończenie wyżej wyszczególnionych budowli dzierżawca obowiązany jest dokonać w nieprzekraczalnym terminie do dnia 1 maja 1928 r. i w tymże terminie zdać je miejscowym Nadleśnictwom do użytku.

Niezależnie od powyższego dzierżawca obowiązany jest wybudować swoim kosztem i staraniem, w miejscu wskazanem przez Dyrekcję według planów sporządzonych przez Dział Techniczny Ministerstwa Rolnictwa, nowe trzy gajówki wraz z zabudowaniami gospodarczemi i studniami betonowemi i przekazać je do użytku właściwym Nadleśnictwom w terminie do dnia 1 września 1928 r. bez potrzeby wzywania i stawiania w zwłoce. Materjał drzewny w stanie okrągłym na pniu w ilościach przewidzianych zatwierdzonym przez Dyrekcję kosztorysem, będzie wydany dzierżawcy bezpłatnie, koszta zaś reszty materjałów budowlanych obciążają wyłącznie i całkowicie dzierżawcę.

§ 9.

Dyrekcja zobowiązuje się sprzedawać, a dzierżawca zobowiązuje się kupować corocznie w trakcie trwania niniejszej umowy drewno użytkowe sosnowe do przeróbki na tartaku w formie dłużyc lub wyżynków nie krótszych, jak 6 mb., wyrobionych w cieńszym końcu od 18 cm. włącznie i wyżej w ilości, corocznie mniej więcej po 16.000 m³.

§ 10.

Za drewno dzierżawca obowiązany jest płacić należność w kasie Nadleśnictwa w . . . . . po cenie taksy zasadniczej, obowiązującej Nadleśnictwa, z których drewno pochodzi, w dniu podpisania protokółu zdawczo - odbiorczego, przyczem należność tę dzierżawca obowiązany jest regulować w sposób następujący:

1) przed rozpoczęciem przyjmowania drewna w odnośnej kampanji a mianowicie w dniu 1 października każdego roku, dzierżawca winien zapłacić 10% (dziesięć procent) przybliżonej ogólnej należności za mające być w danym roku przekazane drewno kontyngensowe,

2) pozostałe zaś 90% należności dzierżawca winien zapłacić gotówką w terminie do dnia 1 lipca następnego roku kalendarzowego, w zabezpieczenie czego dzierżawca winien składać w Dyrekcji dwa bankowe listy gwarancyjne z solidarnem poręczeniem, uznane przez Dyrekcję za wystarczające i zaakceptowane przez Ministerstwo Skarbu, przyczem jeden list poręczający uiszczenie 50% ogólnej należności dzierżawca winien złożyć jednocześnie z uiszczeniem 10% ogólnej należności, t. j. 1 października każdego roku, drugi zaś list na zabezpieczenie reszty należności, t. j. 40% w terminie do dnia 1-go kwietnia następnego roku kalendarzowego. Oba listy gwarancyjne winny być wystawione z terminem płatności do 1-go lipca i ważności do 1 sierpnia odnośnego roku kalendarzowego. Przy obliczaniu należności za drewno, wydane dzierżawcy w poszczególnych latach, będą zarachowane odsetki w wysokości 15% w stosunku rocznym, liczone od dnia 1-go kwietnia i rachunek w ten sposób obliczonych odsetek dzierżawca obowiązany jest pokryć w terminie do dnia 1 lipca każdego roku. Sumy stanowiące w przybliżeniu 10% należności za drewno, które w odnośnym roku będzie dzierżawcy przekazane, jak również sumy, na jakie opiewać mają żądane od dzierżawcy listy gwarancyjne, będą obliczone przez Dyrekcję i komunikowane dzierżawcy conajmniej na dwa tygodnie przed terminem uiszczenia należności, względnie złożenia listu gwarancyjnego.

§ 11.

W miarę postępu odbiórek i przyjmowania przez dzierżawcę drewna, dzierżawcy przysługuje prawo natychmiastowego wywozu drewna z lasu, z tem jednak zastrzeżeniem, iż drewna wywożone będzie wyłącznie do tartaku państwowego w N. . . . W razie gdyby sprzedawca chciał wywozić drewno poza wymieniony tartak, np. dla realizowania drewna w stanie okrągłym, musi uprzednio uzyskać na to zezwolenie Dyrekcji. Wywózkę drewna dzierżawca obowiązany jest prowadzić w takiem tempie, by do dnia 1 kwietnia odnośnego sezonu eksploatacyjnego były z cięć lasu wywiezione wszystkie przezeń przyjęte dłużyce. W razie zwłoki w wywózce, dzierżawca może otrzymać półtoramiesięczny prekluzyjny termin, lecz tylko pod warunkiem, jeśli wszystkie niewywiezione przezeń dłużyce będą okórowane jego staraniem i kosztem w terminie do dnia 1 kwietnia odnośnego sezonu eksploatacyjnego. W razie nieokorowania przez dzierżawcę do dnia 1.IV drewna niewywiezionego do tego terminu ze zrębów — Nadleśnictwu przysługuje prawo okorowania tego drewna na koszt dzierżawcy, który koszta te powiększone o 25% tytułem kosztów administracyjnych i kary konwencjonalnej, bez względu na ich wysokość — winien wraz z odsetkami zwrócić do kasy Nadleśnictwa w ciągu 10 dni od daty wystosowania doń wezwania i przesłania rachunku. Po upływie prekluzyjnego terminu Nadleśnictwu przysługuje prawo wywozu drewna z cięć własnem staraniem i na koszt dzierżawcy, który koszta te bez względu na ich wysokość winien wraz z odsetkami i z doliczeniem 25% kosztów administracyjnych i kary wadjalnej zwrócić

do kasy Nadleśnictwa w ciągu 10 dni od daty wystosowania doń listownego wezwania i rachunku.

Zwiezione na plac tartaczny drewno dzierżawca może dowolnie przerabiać, a pozyskane materjały ekspedjować, trzymając się jednak tej zasady, iż drewno nieopłacone, względnie nie mając pokrycia w listach gwarancyjnych, nie może być przez dzierżawcę sprzedawane ani wyekspedjowane. Pod tym względem dzierżawca poddaje się kontroli miejscowego Nadleśnictwa, któremu przysługuje prawo wstrzymania ekspedycji materjałów tartych, o ile skonstatuje brak pokrycia należności skarbowej.

§ 12.

Dzierżawca obowiązuje się przecierać na żądanie Dyrekcji w wymiarach podanych przez Dyrekcję rok rocznie drewno, stanowiące własność Skarbu w ilości 1500 m^3 (metrów sześciennych) za zwrotem faktycznie poniesionych przez dzierżawcę bezpośrednich kosztów przetarcia, bez doliczenia kosztów handlowych, amortyzacyjnych i oprocentowania kapitału. Wszystkie zamówienia Dyrekcji, względnie Nadleśnictwa w wyżej określonych granicach winny być wykonane przez dzierżawcę w terminach zgóry przez Dyrekcję ustalonych z pierwszeństwem przed innemi zamówieniami.

§ 13.

Tytułem rocznej tenuty dzierżawnej za prawo korzystania z tartaku państwowego w N. . . . . dzierżawca obowiązany jest płacić gotówką do kasy Nadleśnictwa w A . . . . . począwszy od dnia 15-go marca 1928 r. równowartość 5.380,37 $m.^3$ (pięć tysięcy trzysta osiemdziesiąt całych i 37 setnych) drewna użytkowego grubszego sosnowego na pniu, o średnicy 21 — 30 cm., mierzonej w połowie długości, ocenionego według ceny taksy zasadniczej, obowiązującej na terenie Dyrekcji Lasów Państwowych w . . . . . w dniu płatności, w I (pierwszej) klasie wartościowej. W powyższy sposób określoną tenutę dzierżawną dzierżawca obowiązany jest płacić w czterech równych ratach kwartalnych, płatnych zgóry bez wzywania i stawienia w zwłoce.

§ 14.

Łącznie z tartakiem, dzierżawcy zostaną przekazane protokólarnie istniejące na terytorjum Nadleśnictwa A i B kolejki wraz z taborem kolejkowym. Opłata dzierżawna tak za kolejkę, jakoteż za korzystanie z taboru kolejkowego, według norm dzierżawnych, jakie będą w odnośnym czasie obowiązywały na terenie Dyrekcji, względnie dotyczących Nadleśnictwa, reguluje dzierżawca w kasie Nadleśnictwa A, okresami kwartalnemi zgóry, począwszy od dnia 15 marca 1928 r.

§ 15.

Dzierżawca obowiązuje się wybudować własnem staraniem i kosztem 15 klm. (15 kilometrów) kolejki leśnej dla trakcji konnej na terenie Nadleśnictwa B, najpóźniej do dnia 1 października 1928 r.

§ 16.

. . . .

§ 17.

. . . .

§ 18.

Za zużytkowanie bocznicy kolejowej w N. . . . . . . należności przypadające Ministerstwu Komunikacji, tytułem tenuty dzierżawnej, regulowane będą przez dzierżawcę i Dyrekcję, w stosunku proporcjonalnym do ilości ładowanego przez dzierżawcę i Dyrekcję drewna, przyczem wynikające z tego tytułu rachunki pokrywane będą narazie całkowicie przez dzierżawcę, przypadającą zaś ewentualną należność od Dyrekcji uznawany będzie rachunek firmy 1 lipca każdego roku jako w dacie zamykającej rok obrachunkowy z dzierżawcą.

§ 19.

Za wszelkie szkody przy wywózce drewna lub innej pracy w lesie zrządzone przez dzierżawcę lub jego robotników i pracowników, nie wyłączając szkód, wynikłych z pożaru, odpowiada dzierżawca. Wysokość szkody określa miejscowe Nadleśnictwo, a przypadające z tego tytułu należności dzierżawca obowiązany jest wnieść do kasy odnośnego Nadleśnictwa w ciągu 10 dni od daty wystosowania doń wezwania i rachunku. Oceniając uczynione szkody, Nadleśnictwo będzie stosowało obowiązujące taryfy, przyczem przy ustaleniu złej woli ze strony dzierżawcy, względnie jego funkcjonarjuszy, zastosowana będzie podwójna taksa. Szkody, które nie będą mogły być oszacowane podług taksy dla braku stawek, będą oszacowane przez Nadleśnictwo i zatwierdzone przez Dyrekcję.

§ 20.

. . . .

§ 21.

. . . .

§ 22.

. . . .

§ 23.

Na zabezpieczenie wszelkich pretensji Skarbu Państwa, mogących wyniknąć z niniejszej umowy, dzierżawca złożył do kasy skarbowej w . . . . . jako depozyt Dyrekcji Lasów Państwowych w . . . . . tytułem kaucji 45 złotych (czterdzieści pięć złotych), w gotówce, 13 100 (trzynaście tysięcy sto zł.) nominalnej wartości w akcjach Banku Polskiego i 5.200 zł. (pięć tysięcy dwieście zł.) nominalnej wartości w 10% pożyczce kolejowej. Kaucja ta zwrócona będzie dzierżawcy po zadośćuczynieniu wszystkim warunkom niniejszej umowy. W razie uchybienia jakiemukolwiekbądź punktowi niniejszej umowy, kaucja ta, stosownie do wyboru Dyrekcji, bądź prze-

chodzi na własność Skarbu Państwa, tytułem kary wadjalnej, bądź zarachowana będzie na poczet ewentualnych szkód i strat, zrządzonych Skarbowi Państwa przez dzierżawcę, bądź traktowana będzie jako zastaw, w razie żądania ze strony Dyrekcji wykonania zobowiązań zasadniczych, wypływających z niniejszej umowy.

§ 24.

. . . .

§ 25.

. . . .

§ 26.

. . . .

§ 27.

. . . .

§ 28.

. . . .

§ 29.

. . . .

§ 30.

. . . .

§ 31.

Wszelkie opłaty stemplowe z tytułu niniejszej umowy obciążają wyłącznie i całkowicie dzierżawcę.

§ 32.

. . . .

§ 33.

. . . .

Wzór 3 do § 15.

Stronica ....

KSIĘGA EWIDENCYJNA OPŁAT STEMPLOWYCH OD UMÓW.

Pozycja niniejszej księgi ....

Nazwisko i imię (firma, nazwa) oraz siedziba współkontrahenta ....

1	2		3	4	5		6	7		8		9	10		
	Opłata tymczasowa			Raty należności umownej				Raty opłaty stemplowej							
										kwota należna					
Data, liczba i treść decyzji w przedmiocie uiszczania opłaty stemplowej ratami	kwota		data uiszczenia i pozycja dziennika przychodu kasy skarbowej oraz nazwa kasy	czasokres, za który należy się rata	kwota raty należności umownej		termin płatności raty	opłata stemplowa obliczona w/g kwoty, podanej w kol. 5				pozycja rejestru uiszczeń	kwota nienależna (z powodu nieprzekroczenia kwoty opłaty tymczasowej)		UWAGI
	zł.	gr.			zł.	gr.		zł.	gr.	zł.	gr.		zł.	gr.	

Wzór 4 do § 15.

REJESTR UISZCZEŃ NA POCZET OPŁAT STEMPLOWYCH.

1	2	3	4	5		6	7		8	9
						Wniesiono do kasy skarbowej				
Pozycja niniejszego rejestru	Pozycja księgi ewidencyjnej	Nazwisko i imię (firma, nazwa) oraz siedziba kontrahenta	Termin płatności raty należności umownej	Opłata stemplowa		za czas od .... do	kwota uiszczona		Data uiszczenia i pozycja dziennika przychodu kasy skarbowej	Uwagi
				zł.	gr.		zł.	gr.		

39.

Nr. II. 9617 7 28 z dnia 19 lutego 1929 r. w sprawie otwarcia nowej podgrupy rach. „36“ w grupie rachunkowej „11“ pod nazwą „Cło od przesyłek zagranicznych zwrotnych.

Ministerstwo Komunikacji otwiera nową podgrupę „36" w grupie rachunkowej „11" pod nazwą: **„Cło od przesyłek zagranicznych zwrotnych“** i poleca wpisać ją do „Tablicy grup i podgrup rachunkowych, obowiązujących na polskich Kolejach Państwowych“.

W związku z powyższem należy również w rubryce „Rodzaj operacji...." „Tablicy...." dopisać przy podgrupie „36" co następuje:

Na „Debet", zapisuje się w myśl „Instrukcji w sprawie postępowania ze zwrotnemi przesyłkami celnemi przesyłkami celnemi (patrz Nr. III/Pc. 1032/29 z dn. 29 stycznia 1929 r.) na podstawie memorjału W-łu Kontroli Dochodów sumę czystego cła uiszczonego przez kolej przy wwozie do kraju przesyłki zagranicznej, która w myśl dodatkowego zlecenia nadawcy podlega zwrotnemu wywozowi zagranicę."

Na „Credit" wprowadza się wpływ sumy do kasy Dyrekcji podniesionej ze Skarbu na mocy asygnacji Dyrekcji Ceł jako zwrot tegoż cła po dokonaniu zwrotu danej przesyłki zagranicę.

40.

Nr. II. 1026/7/29 z dnia 6 lutego 1929 w sprawie księgowania kwot gwarancyjnych.

Na zapytanie jednego z Kierownictw Budowy, jak księgować 5% potrącenia z r-ków przedsiębiorców na zabezpieczenie wykonanych robót, Ministerstwo Komunikacji zarządza co następuje:

Potrącenia dokonywane z rachunków przedsiębiorców na zabezpieczenie jakości wykonanych robót (kwoty gwarancyjne) nie należy księgować w grupie rachunkowej „8" „Kaucje", lecz Ministerstwo Komunikacji otwiera dla tych potrąceń w grupie rachunkowej „9" specjalną podgrupę „17" pod nazwą **„Gwarancje potrącane z rachunków przedsiębiorców“.**

Tę nową podgrupę „17" wpisać należy do Tablicy grup i podgrup rachunkowych" z następującemi uwagami:

W rubryce „Rodzaj operacji..." wpisać: Na „Credit" tego rachunku zapisuje się wpływy potrąceń z rachunków przedsiębiorców przy jednoczesnem obciążeniu odnośnych wydatków budżetowych, na „Debet" zaś wypłaty przedsiębiorcom dokonywane na podstawie protokułów kolaudacyjnych po upływie terminu gwarancyjnego.

W rubryce „Uwagi dotyczące..." wpisać: Oddzielne konta wprowadzić należy do każdego przedsiębiorcy z podziałem na rodzaje robót.

Przeksięgowanie odnośnych kwot gwarancyjnych (kolaudacyjnych) na wskazany rachunek należy przeprowadzić bezzwłocznie w księgach buchalteryjnych.

SPRAWY EKSPLOATACYJNE.

41.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 21 lutego 1929 r. Nr. IV. 18018/12/1928 w przedmiocie wydania przepisów o pociągach nadzwyczajnych służących do podróży Prezydenta Rzeczypospolitej.

Niniejszem zatwierdzam przepisy Nr. R. 14 o pociągach nadzwyczajnych przeznaczonych do podróży Prezydenta Rzeczypospolitej, które ukażą się równocześnie w osobnem wydaniu i zostaną rozesłane Dyrekcjom.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia r. b. Od tej daty tracą ważność obowiązujące obecnie przepisy o uruchomieniu pociągów nadzwyczajnych dla przejazdu Naczelnika Państwa.

[illegible]

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 7 lutego 1929 r. Nr. IV. 17573/11 w przedmiocie zmian w „Przepisach dla służby ruchu“ obowiązujących w okręgach Dyrekcyj K. P. Krakowskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej.

Zarządzam wprowadzenie w „Przepisach dla służby ruchu" obowiązujących w okręgach Dyrekcyj K. P. Krakowskiej, Lwowskiej i Stanisławowskiej następujących zmian:

1. W art. 49 ustęp pierwszy punktu 6 otrzymuje brzmienie następujące:

„Do pociągu idącego na hamulcach zespolonych, w granicach dopuszczalnego składu i pod warunkiem posiadania odpowiedniej ilości hamulców czynnych, mogą być doczepione w końcu pociągu wagony, nie włączone do hamulca zespolonego, w ilości następującej:

Przy szybkości pociągów do 35 km/g 30 osi.

Przy szybkości pociągów od 36 do 50 km/g 20 osi.

Przy szybkości pociągów od 51 do 60 km/g 12 osi.

Przy szybkości pociągów od 61 do 80 km/g 6 osi.

2. W artykule 90, w końcu punktu b, po słowach: „telegraf lub telefon" wstawia się wyrazy „w razie przerwy w komunikacji telegraficznej".

3. W artykule 110, p. 2 lit. A w wierszu 5, po słowach: „telegraficznie lub telefonicznie" wstawia się wyrazy: „w razie przerwy w komunikacji telegraficznej".

4. W artykule 121, p. 1 w wierszu 4, po słowach: „okólnikiem telegraficznym lub telefonicznym" wstawia się wyrazy: „w razie przerwy w komunikacji telegraficznej".

5. W artykule 121, p. 4 w wierszu 3 oraz p. 5 w wierszu 7 po słowach: „zapowiedzieć telegraficznie lub telefonicznie“ wstawia się wyrazy: „w razie przerwy w komunikacji telegraficznej“.

43.

Nr. IV. 2955/11 z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie zmiany w rozporządzeniu Ministerstwa Komunikacji Nr. IV. 17325/11 o wykonywaniu przez Urzędy kolejowe pomocniczej służby telegraficznej w zakresie pełnym (Dz. Urz. M. K. Nr. 27, poz. 317).

W załączniku Nr. 1 do rozporządzenia Ministerstwa Komunikacji Nr. IV. 17325/11 (Dz. U. M. K. Nr. 27, poz. 317) w sprawie wykonywania przez urzędy kolejowe pomocniczej służby telegraficznej— „Wykaz stacyj kolejowych upoważnionych do wykonywania pomocniczej służby telegaficznej w zakresie pełnym“ wprowadza się następujące zmiany:

St. „Andrzejowicze“ poprawić na „Andrzejewicze“,
po st. „Białystok“ zamiast „ — F“ umieścić „I — F“, Białystok II“,
po st. „Bolęcin“ wstawić „Bołszowce — F“,
po st. „Bogumiłowice — F“ wstawić „Bohdanów — F“,
po st. „Bubnów“ wstawić „ — F“,
po st. „Bukowno“ wstawić „Bursztyn Demianów“,
st. „Dembie Wielkie“ poprawić na „Dembe Wielkie“,
po st. „Dobrosin“ wstawić „ — F“,
po st. Dobrowlany“ wstawić „ — F“,
po st. „Druskieniki — F“ wstawić „Dubica“,
sł. „Gdańska Dyrekcja K. P.“ skreślić,
przy st. „Gregorowce“ skreślić „ — F“,
po st. „Hłuboczek Wielki“ wstawić „ — F“,
po st. „Hnizdyczów Kochawina“ wstawić „ — F“,
po st. „Hołosków“ wstawić „Horodżki — F“,
po st. „Hrebenów“ wstawić „ — F“,
po st. „Jasienica Zamkowa“ wstawić „ — F“,
st. „Jaworze — F Jasienica poprawić na „Jaworze Jasienica“,
po st. „Korczów koło Uchnowa“ wstawić „—F“,
st. „Jelec“ skreślić,
st. „Krośno“ poprawić na „Krosno“,
st. „Korościatyń“ poprawić na „Korościatyn“,
st. „Krosienko“ poprawić na „Krościenko“,
po st. „Lachowice koło Żywaca“ wstawić „Lachowicze — F“,
st. „Kulików Mierzwice“ poprawić na „Kulików Mierzwicą“,
przy st. „Lubieńce“ skreślić „ — F“,
po st. „Łomża — F“ wstawić „Łosośna“,
po st. „Matyjowce“ wstawić „ — F“,
po st. „Medyka“ wstawić „ — F“,
po st. „Michałówka“ wstawić „Mickiewicze—F“,
po st. „Mońki — F“ wstawić „Mordy — F“,
st. „Mokre“ zmienić na „Mokre Małopolskie“,
st. „Niedźwica Duża“ poprawić na „Niedrzwica Duża“
po st. „Nowa Grobla“ wstawić „Nowojelnia — F“,
po st. „Piwniczna“—F“ wstawić „Platerów—F“, F“,
po st. „Pogórz“ wstawić „Połoczany — F“,
st. „Pniewo“ poprawić na „Pniewno“
przy st. „Puków“ skreślić „ — F“,
st. „Ottynja“ poprawić na „Ottynia“,
st. „Rawa Wyżna“ wstawić „Rabka Zaryte“,
st. Rawa Wyżna“ poprawić na „Raba Wyżna“,
po st. „Rabsztyn“ wstawić „Raczki — F“,
stację „Rogoźno koło Łańcuta“ poprawić na „Rogoźno koło Łańcuta“,
po st. „Ropczyce — F“ wstawić „Roś — F“,
przy st. „Rudnik nad Sanem“ zmienić „R“ na „F“,
przy st. „Rudiszki“ zmienić „R“ na „F“,
stację „Rożniatów“ poprawić na „Rożniatów“,
po st. „Sadowne“ wstawić „ — F“,
po st. „Sielec nad Ratą“ wstawić „Siemiatycze — F“,
stację „Sielec nad Ratą“ zmienić na „Sielec Zawonie“,
stację „Skórcz“ poprawić na „Skurcz“,
po st. „Skwarzawa“ wstawić „ — F“,
stację „Strzebrzeszyn“ poprawić na „Szczebrzeszyn“,
po st. „Szopienice Południowe — F“ wstawić „Szubin“,
stację „Śniatyń Załucze“ poprawić na „Śniatyn Załucze“,
stację „Tuchola“ poprawić na „Tuchla“,
po st. „Tyśmieniczany“ wstawić „ — F“,
stację „Wasyłkowce“ poprawić na „Wasylkowce“ i wstawić po niej „ — F“,
po st. „Werchrata“ wstawić „ — F“,
stację „Wąbrzeżno“ poprawić na „Wąbrzeźno“,
po st. „Wodzisław — F“ wstawić „Wojgiany“,
po st. „Zabłotce“ wstawić „ — F“,
po st. „Zagórzany“,—F“ wstawić „Zahacie—F“,
po st. „Zebrzydowice—F“ wstawić „Zelwa“—F“.

44.

Nr. IV. 697/14 z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie uzupełnienia załącznika E² umowy R. J. C.

W umowie R. J. C. obowiązującej od dnia 15 maja 1928 r. wysłanej do Dyrekcji Kolei Państwowych na mocy pisma Nr. IV. 6440/14 z dnia 30/IV. 1928 r. Ministerstwo Komunikacji poleca na stronie 86 w załączniku E² pod ostatnim wierszem w rubryce „Państwa“ pod nazwą „Polska“ dopisać „Łotwa“, w rubryce „Zarządy“ dopisać „Koleje Łotewskie“ i w rubryce „Cechy“ umieścić skrót „L.D.“.

Uzupełnienie to ma być dokonane według zamieszczonego wzoru.

Państwa	Zarządy	Cechy	Uwagi:
Polska	Koleje państwowe	P. K. P.	
Łotwa	Koleje Łotewskie	L. D.	

45.

Nr. IV. 2965/14 z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie zmiany w załączniku C² umowy R. J. C.

W umowie R. J. C. obowiązującej od dnia 15 maja 1928 r., rozesłanej Dyrekcjom na mocy pisma Nr. IV. 6440/14 z dnia 30/IV. 1928 r. Ministerstwo Komunikacji poleca w załączniku C² (§ 62¹) na stronie 78 w rubryce „Warunki" skreślić pierwsze od góry zdanie „Wagonów towarowych nie przewozi się w pociągach pośpiesznych" — i zamiast niego wpisać „Wagony towarowe mogą być dopuszczone do przewozu pociągami pośpiesznymi tylko wyjątkowo — w specjalnych przypadkach".

46.

Nr. IV. 2450/11 z dnia 25 lutego 1929 r. w sprawie ważności przepisów dla służby telegraficznej i telefonicznej.

Niniejszem podaje się do wiadomości, że „Przepisy dla służby telegraficznej i telefonicznej" (skrót P. Tel.), wydane w roku 1927 i rozesłane wszystkim Dyrekcjom celem stosowania, zostały zatwierdzone przez Pana Ministra Komunikacji w dniu 20 października 1926 r. z mocą obowiązującą w okręgach wszystkich Dyrekcyj Kolei Państwowych.

Z chwilą wydania i rozesłania tych przepisów utraciły moc obowiązującą wszelkie istniejące rozporządzenia i przepisy, sprzeczne z powyższemi przepisami.

SPRAWY WARSZTATOWE.

47.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 27/I. 1929 r. Nr. VI/943/20/29 w przedmiocie wydania Przepisów o obsłudze w ruchu parowozów i tendrów.

Niniejszem zatwierdzam Przepisy o obsłudze w ruchu parowozów i tendrów, które ukazują się równocześnie w wydaniu osobnem.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1929 r. i jednocześnie tracą moc wszystkie dotychczas obowiązujące przepisy i zarządzenia wydane w tym przedmiocie.

48.

Nr. VI/1322/21/29 z dnia 14 lutego 1929 roku w sprawie gospodarki płomieniówkami i płomienicami.

W celu uporządkowania sprawy gospodarki płomieniówkami i płomienicami M. K. zarządza co następuje:

1. Naprawa płomieniówek i płomienic w poszczególnych okręgach dyrekcyjnnych winna się odbywać tylko w warsztatach, wyznaczonych przez Dyrekcję, do których parowoznie mają wysyłać do naprawy wszystkie wyjęte z parowozów płomieniówki i płomienice.

2. W zamian otrzymanych płomieniówek i płomienic winny warsztaty, naprawiające je, wysyłać niezwłocznie naprawione z posiadanego zapasu o żądanej długości i średnicy bezpośrednio do parowozowni lub warsztatu, z którego rury otrzymano;

3. Płomieniówki i płomienice, nie nadające się do naprawy, należy zdawać do magazynu zasobów jako złom. Zdawanie magazynowi zasobów płomieniówek lub płomienic, zdatnych do naprawy lub naprawionych jest niedozwolone.

4. Warsztaty, wykonywujące naprawę rur, winny prowadzić dokładną ewidencję płomieniówek i płomienic;

a) naprawionych, posiadanych w zapasie na 1-go każdego miesiąca,
b) otrzymywanych do naprawy,
c) zdatnych do magazynu zasobów jako złom.

5. W każdej parowozowni i warsztacie winien znajdować się potrzebny zapas naprawionych płomieniówek i płomienic; normy tego zapasu winny być ustalone przez poszczególne dyrekcje kol. p.

6. Nowe płomieniówki mogą być zakładane do kotłów parowozowych zasadniczo tylko przy naprawie głównej, przedewszystkiem zaś przy serjach: Pd 2, Pd 5, Pk 1, Pk 2, Pk 3, Pn 11, Pn 12, Oi 1, Ok 1, Ok 22, Ol 11, Ol 12, Ol 103, Os 24, OKi 1, OKi 2, OKl 11, OKl 12, OKl 101, OKm 11, Tp 3, Tp 4, Tr 11, Tr 12, Tr 20, Tr 21, Tw 1, Tw 11, Tw 12, Ty 23 i TKw 1. Przy innych serjach parowozów mogą być zakładane nowe płomieniówki tylko w razie braku dostatecznego zapasu starych płomieniówek. W razie nadmiernego zapasu starych płomieniówek, należy je stosować przy wszystkich serjach parowozów.

7. Przy naprawie średniej należy zasadniczo zakładać wyłącznie stare płomieniówki, a jedynie w razie braku dostatecznego ich zapasu mogą być zakładane nowe płomieniówki przedewszystkiem do ważniejszych serji parowozów, jak: Pk 1, Pk 2, Pk 3, Pn 11, Pn 12, Ok 1, Ok 22, Ol 11, Ol 12, Ol 103, Os 24, Tr 21, Tw 12 i Ty 23.

8. Do jednego parowozu należy zakładać równocześnie albo same płomieniówki nowe albo same stare.

9. Nowe płomienice winny być zakładane zasadniczo tylko przy naprawie głównej w zależności od zapasu starych, które w pierwszym rzędzie winny służyć do pokrycia zapotrzebowania przy naprawach średnich.

49.

. . . .

VI/15/20/29 z dnia 2 marca 1929 r. w sprawie czynszu dzierżawnego za wynajem parowozów.

Ministerstwo Komunikacji z ważnością od dnia 1 marca 1929 r. aż do odwołania zmienia czynsz dzierżawny za wynajem parowozów, ustalony okólnikiem Nr. VI/10051/20/25 z dnia 6 lipca 1925 r., i zatwierdza nową taryfę na dobę za wynajem parowozów w złotych polskich.

I) a) od jednego z 3-osiami wiązanemi parowozu z tendrem lub bez tendra, bez drużyny, bez opału i smarów . . . . 103,00 zł.
b) z jedną drużyną (8 godz. pracy) 147,00 zł.

II) a) od jednego z 4-osiami wiązanemi z tendrem lub bez tendra, bez drużyny, bez opału i smarów . 123,00 zł.
b) z jedną drużyną (8 godz. pracy) 167,00 zł.

III) Za paliwo, smary i czyściwo dla trzyosiowego i czteroosiowego parowozów za 8 godzin pracy:
a) paliwo przy opalaniu węglem . 100,00 zł.
b) smary, światło i czyściwo . 16,00 zł.

Za dostarczenie parowozu do przetaczania dla osób prywatnych z drużyną parowozową, z materjałem paliwa i smarów na godzinę . . . . . 22,50 zł.

Powyższe stawki powinny być stosowane we wszystkich wypadkach wynajmu parowozu osobom prywatnym, fizycznym i prawnym, będących klijentami P. K. P.

W razach wynajmu zaś parowozu kolejom państw ościennych, świadczącym wzajemnie tego rodzaju usługi Polskim Kolejom Państwowym, czynsz dzierżawny oblicza się odpowiednio do stawek odnośnej kolei obcej.

Przy delegowaniu parowozu z drużynami poza granice Państwa Polskiego stawki kosztu drużyn parowozowych obliczają się według kosztów rzeczywistych.

SPRAWY ZASOBOWE.

50.

Nr. VI/2189/23/29 z dn. 15 lutego 1929 r. w sprawie normalizacji profilów i wymiarów żelaza używanego do naprawy taboru na P. K. P.

Ministerstwo Komunikacji zawiadamia, że z dniem ogłoszenia niniejszego, obowiązuje wszystkie Dyrekcje K. P. zamieszczony niżej wykaz znormalizowanych profilów i wymiarów żelaza używanego do naprawy taboru na P. K. P.

Żelazo potrzebne do specjalnych celów nie może stanowić stałego zapasu w magazynach. Zakup takiego żelaza powinien być uskuteczniany w ilościach nie większych od potrzebnych do wykonania odnośnych robót, a wydatek pokrywany z kredytów udzielonych na daną robotę.

Żelazo o wymiarach i profilach nieobjętych normalą, znajdujące się w zapasie magazynów powinno być jaknajśpieszniej zużyte, a w razie niemożności użycia przedstawiony wniosek do M. K. o sposobie zlikwidowania.

Zarządzenie niniejsze kasuje poprzednie zarządzenia o normalizacji żelaza.

W Y K A Z

znormalizowanych profilów i wymiarów żelaza sztabowego i kształtowego używanego do naprawy taboru na P. K. P.

Wszystkie wymiary podane są w m/m.

Taśmowe m. III

12 × 2
16 × 4
20 × 2
20 × 3
20 × 4
20 × 5
25 × 2
25 × 3
25 × 5
30 × 2
30 × 3
30 × 4
30 × 5
35 × 2
40 × 2
40 × 3
40 × 4
40 × 5
50 × 2
50 × 3
50 × 4
50 × 5
60 × 3
60 × 4
60 × 5
75 × 3
100 × 5
120 × 5
150 × 3
220 × 5

Płaskie m. III

20 × 7
20 × 10
25 × 7
25 × 10
25 × 13
30 × 7
30 × 10
35 × 10
40 × 7
40 × 10
40 × 13
45 × 10
50 × 7
50 × 10
50 × 13
50 × 16
50 × 20
55 × 20
60 × 10
60 × 13
60 × 16
60 × 20
65 × 20
70 × 10
70 × 13
70 × 16
70 × 20
70 × 25
70 × 30
75 × 20
80 × 10
80 × 13
80 × 16
80 × 20
80 × 25
80 × 40
90 × 13
90 × 16
90 × 20
100 × 10
100 × 15
100 × 20
100 × 25
100 × 30
115 × 15
115 × 30
120 × 25
125 × 40
130 × 45
140 × 45
150 × 25
160 × 20
240 × 18
300 × 18

Okrągłe m. III

7
8
10
13
16
19
22
25
28
30
32
35
38
41
45
48
51
54
57
60
65
70
75
80
90

100
110
120
135
150

Okrągłe m. III-1

na zespórki

25
27
29
31
33
35
37
40
45
50

Okrągłe m. III-1

na nity dokładnie walcowane

10
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24

Okrągłe m. III-3

42

Okrągłe m. III-4

25
28
32
35
42
45
47
50
53

Kwadratowe m. III

11
13
16
19
22
25
30
35
41

45
50
55

Półfabrykat

60
65
70
75
80
85
90
100
120
130
150
160
200

Kwadratowe III-1

180

Kwadratowe m. III-4

75
120

Płaskie m. III-4

80 × 30
85 × 35
100 × 80
150 × 80
225 × 85

Płaskie m. III-1

300 × 80
200 × 100
300 × 100

Kątowe równoboczne m. III-2

16 × 3
20 × 3
20 × 4
25 × 3
25 × 4
30 × 4
30 × 5
35 × 4
35 × 5
35 × 6
40 × 4
40 × 5
40 × 6
40 × 8
45 × 5
45 × 6
50 × 6
50 × 6
50 × 8
50 × 10

55 × 8
60 × 6
60 × 8
60 × 10
65 × 8
65 × 10
65 × 12
70 × 8
70 × 10
75 × 10
75 × 13
80 × 8
80 × 10
80 × 12
80 × 15
90 × 9
90 × 14
90 × 18
100 × 15
100 × 20
120 × 15
120 × 20

Kątowe nierówno-boczne m. III-2

30 × 20 × 3
40 × 25 × 5
50 × 30 × 5
50 × 40 × 8
60 × 30 × 8
60 × 40 × 7
65 × 45 × 10
65 × 50 × 9
65 × 50 × 6
75 × 40 × 7
75 × 50 × 10
80 × 40 × 6
80 × 40 × 10
80 × 65 × 10
90 × 60 × 10
90 × 65 × 12
90 × 75 × 9
100 × 65 × 10
100 × 75 × 9
120 × 80 × 10
130 × 65 × 9
150 × 100 × 12

Dwuteowe m. III-2

80×80×52×8× 8
76×81×81×8, 4×10

Zetowe m. III-2.

40×40×40×$4^1/_2$×5
60×45×45×5× 6
80×70×70×8×10

Teowe m. III-2.

40×40× 5
50×50× 6

80×80× 9
80×40× 7
90×90×10
100×50×$8^1/_2$
100×90×10
120×60×10
120×80×10
160×80×13

Półokrągłe m. III.

16 × 8
30 × 10

Korytkowe m. III-2.

50×38× 5×7
65×42× $5^1/_2$×$7^1/_2$
70×80× 8× $8^1/_2$
75×35× 8× 8
75×45× 8× 8
75×45×10×$10^1/_2$
76×55×10×11.15
80×45× 6× 7
$91^1/_2$×$8^1/_2$×26×10,7
100×50×6×9
105×65×8×8
$117^1/_2$×65×10×10
120×55×7×9
140×60×7×$10^1/_2$
145×60×8×8
160×65×$7^1/_2$×$10^1/_2$
180×70×8×11
200×75×$8^1/_2$×$11^1/_2$
235×90×10×12
240×85×$9^1/_2$×14
260×90×10×14
280×95×$10^1/_2$×$15^1/_2$
300×75×10×10
300×100×10×16

Zaciskowe do umocowania obręczy m. III-2.

19 × 13
16 × 9

Na szyny poddrzwiowe do wagonów m. III-2.

dolne

51 × 20,5 × 13 × 9

górne

50 × 13 × 7 × 7

Sześciokątne m. III-1 wym. klucza

37

51.

Nr. VI. 2104/23/29 z dnia 4 lutego 1929 r. w sprawie stosowania na P. K. P. warunków technicznych na dostawę rur mosiężnych.

Ministerstwo Komunikacji poleca z dniem ogłoszenia niniejszego stosować na P. K. P. poniżej podane warunki techniczne na dostawę rur mosiężnych.

WARUNKI TECHNICZNE

na dostawę rur mosiężnych dla P. K. P.

1) Rury (bez szwu) powiny być walcowane, lub wyciskane z pełnych bloków cylindrycznych i następnie przeciągane do określonych wymiarów, ze stopu o zawartości około 62% Cu i 38% Zn i nie powinny zawierać szkodliwych domieszek.

2) Rury powinny mieć czystą i gładką powierzchnię zewnętrzną i wewnętrzną, zupełnie wolną od wewnętrznych nadpęknięć, zaciągniętych po wierzchu cienką łuską.

3) Rury powinny odpowiadać wymiarom wskazanym w zamówieniu lub na rysunku, przyczem dozwolone uchybienie, o ile w zamówieniu niema innych zastrzeżeń może wynosić:

a) na średnicy zew. + 0,2 mm.,
b) na ściance + 0,1 mm.

4) Długość rur powinna być zawsze podana w każdem zamówieniu; o ileby w zamówieniu długości nie podano rury powinny być wykonane w tak zwanej długości handlowej, która wynosi od 3 do 4½ m.

Przy podaniu w zamówieniu określonej długości rur, uchybienie wynosić może tylko do + 5 mm.

Pomiarom podlegają wszystkie rury, przyczem nieodpowiadające wymiarom odrzuca się.

Każdą rurę odpowiadającą pod względem zewnętrznego wyglądu wymaganiom pp. 2, 3 i 4 poddaje się próbie hydraulicznej na 20 atm.

Podczas takiej próby rury nie powinny wykazywać najmniejszych śladów przesączania się wody.

Rury zbadane w powyższy sposób rozdziela się na partje po 100 sztuk (pozostałe w mniejszej ilości jak 100 sztuk liczą się za całą partję); z każdej partji wybiera się 2 rury, które, po ostemplowaniu i zaopatrzeniu z obu końców numerem partji, poddaje się następującym próbom mechanicznym:

Próba kowalska.

Z wybranych i ostemplowanych rur należy z dowolnego końca odciąć kawałki próbne długości około 150 mm., zaopatrzone w stempel i numer partji, i po wyżarzeniu odgiąć z nich na zimno kołnierze pod kątem prostym. Przy odginaniu kołnierza, które wykonywa się młotkiem ręcznym drewnianym nie powinny występować na jego powierzchni najmniejsze ślady pęknięć, co należy sprawdzić podczas roboty.

Szerokość kołnierza, mierząc od zewnątrz rury powinna wynosić od 10 do 15 mm. Próbie tej podlegają tylko rury o średnicy wewnętrznej powyżej 35 mm.

Próba na spłaszczenie.

Odcinek rury wybranej na próbę, długości około 150 mm. spłaszczony do zetknięcia się płaszczyzn rury nie powinien wykazywać widocznych śladów nadpęknięć.

Rury nieodpowiadające choć jednej z powyższych prób odrzuca się w całych partjach, z których próby były brane.

Badanie powtórne.

Na żądanie i koszt dostawcy z odrzuconemi rurami można ponowić powyżej przepisane próby mechaniczne. Przy powtórnem badaniu partję odrzuconych rur dzieli się na 2 części po 50 szt. i z każdej partji wybiera się nowe próby; o ile która z nich da wynik niedostateczny, całą partję odrzuca się, dostawca zaś niema prawa do jakiegokolwiek odszkodowania.

P. K. P. Ser. Z. Nr. 205.

SPRAWY SANITARNE.

52.

Rozporządzenie Ministra Komunikacji z dnia 20 lutego 1929 r. Nr. S. 20/29 w przedmiocie wydania „Przepisów o badaniu lekarskiem kandydatów do służby kolejowej i pracowników kolejowych".

Niniejszem zatwierdzam „Przepisy o badaniu lekarskiem kandydatów do służby kolejowej i pracowników kolejowych", które ukazują się równocześnie w wydaniu osobnem.

Przepisy powyższe wchodzą w życie z dniem 1 kwietnia 1929 roku".

ZAWIADOMIENIA:

(Sprawy szczegółowo-osobowe).

RUCH SŁUŻBOWY W MINISTERSTWIE KOMUNIKACJI:

Mianowania:

Świergocki Leopold — Naczelnik Wydziału M. K. — Naczelnikiem Wydziału Księgowości w Ministerstwie Komunikacji, przy równoczesnem zwolnieniu z obowiązków Naczelnika Wydziału Rozchodów.
Nr. Pr. 1738/29.

Baczewski Michał — Radca Najwyższej Izby Kontroli Państwa w Warszawie — Inspektorem Ministerjalnym Głównej Inspekcji Komunikacji w VI stopniu służbowym urzędników państwowych.
Nr. Pr. 1356/29.

Inż. Korzon Władysław — Starszy referendarz P. K. P. Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie — Inspektorem Ministerjalnym Głównej Inspekcji Komunikacji w VI stopniu służbowym urzędników państwowych.
Nr. Pr. 1359/29.

Mgr. Uszyński Tadeusz — Radca Najwyższej Izby Kontroli Państwa w Warszawie — Urzędnikiem Ministerstwa Komunikacji w VI stopniu służbowym urzędników państwowych z równoczesnem przydzieleniem do służby w Wydziale Lotnictwa Cywilnego Ministerstwa Komunikacji.
Nr. Pr. 969/29.

Nowicki Kazimierz — Asesor P. K. P. w Głównej Inspekcji Komunikacji — urzędnikiem Ministerstwa Komunikacji w VIII stopniu służbowym urzędników państwowych.
Nr. Pr. 834/29.

Poruczenie kierownictwa:

Keckowi Ludwikowi — st. referentowi M. K.— Kierownictwo Wydziału Rozchodów w Ministerstwie Komunikacji.
Nr. Pr. 1738/29.

RUCH SŁUŻBOWY W DYREKCJACH P. K. P.:

Mianowania:

Inż. Łaguna Stanisław, Naczelnik Wydziału Eksploatacyjnego Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie, Wiceprezesem tejże Dyrekcji.
Nr. I. 4406/29.

Inż. Kaczorowski Maksymiljan, Zastępca Naczelnika Wydziału Drogowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, Naczelnikiem tego Wydziału.
Nr. I. 2825/1-J/29.

Mgr. Kuhn Teofil, Kierownik Działu Osobowego w Wydziale Osobowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, Naczelnikiem Wydziału Prawnego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie.
Nr. I. 5171/1/29.

Mgr. Henisz Emil, urzędnik VII st. służb. Ministerstwa Komunikacji, Zastępcą Naczelnika Wydziału Osobowego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.
Nr. I. 5171/1/29.

Rajewicz Stanisław, Starszy Referendarz Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, Kierownikiem Działu Osobowego w Wydziale Osobowym tej Dyrekcji..
Nr. I. 5171/1/29.

Inż. Lau Karol, Kierownik Działu Pasażerskiego i Technicznego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie, Naczelnikiem Oddziału Eksploatacyjnego w Lublinie w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.
Nr. I. 18607/1-G/28.

Inż Bonasewicz Adam, kontraktowy pracownik Kierownictwa Budowy Kolei Woropajewo-Druja, Naczelnikiem Oddziału Drogowego w Wągrowcu w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu.
Nr. I. 2807/1/29.

Zwolnienie za stanowiska na własną prośbę:

Mgr. Biroński Juljusz, ze stanowiska Naczelnika Wydziału Osobowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, z wyrażeniem podziękowania za długoletnią wybitną pracę fachową.
Nr. I. 5171/1/29.

Przeniesienie na własną prośbe:

Eibenschütz Rajmund, Kierownik Działu Osobowo-Gdańskiego w Wydziale Osobowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, na stanowisko Kierownika Ogólno-Prawnego i Dyscyplinarnego w Wydziale Prawnym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 3411/29.

Przeniesienia ze względów służbowych:

Mgr. Pospischil Józef, Naczelnik Wydziału Osobowego Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu, na takie stanowisko w Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.
Nr. I. 5171/1/29.

Dr. Marszałek Franciszek, Kierownik Działu Ogólno-Prawnego i Dyscyplinarnego w Wydziale Prawnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku, na stanowisko Działu Osobowego-Gdańskiego w Wydziale Osobowym tej samej Dyrekcji.
Nr. I. 3411/1/29.

Inż. Ostrowski Władysław, Kierownik Działu Parowozowego w Wydziale Mechanicznym Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie, w tym samym charakterze do Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu.
Nr. I. 942/1/29.

Inż. Filipowski Klemens, Starszy Referent Ministerstwa Komunikacji — przeniesiony na etat pracowników Polskich Kolei Państwowych i przydzielony do Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, jako Starszy Referendarz K. P.
Nr. I. 4250/1-J/29.

Zwolnienia ze służby na własną prośbę:

Inż. Kasperowicz Konrad, Naczelnik Wydziału Elektrotechnicznego Dyrekcji Kolei Państwowych w Warszawie, z dn. 31-ym stycznia 1929 r.
Nr. I. 485/1-J/29.

Inż. Zabrodzki Władysław, Naczelnik Oddziału Drogowego w Białymstoku w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie, z dn. 1 lipca 1928 r.
Nr. I. 23460/28.

Przeniesienie w stan spoczynku:

Hirszowski Władysław, Kierownik Działu Reklamacyjnego w Wydziale Eksploatacyjnym Dyrekcji Kolei Państwowych w Wilnie, z dn. 1 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 13871/28.

KONKURSY:

na stanowisko Naczelnika Oddziału Eksploatacyjnego w Toruniu w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Gdańsku.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe — wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w służbie eksploatacyjnej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 23129/1-D/28.

---

na stanowisko Naczelnika Oddziału mechanicznego w Kowlu w Okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się:
ukończone studja politechniczne (dział budowy maszyn), VI lub VII grupa uposażenia, dłuższa i wszechstronna praktyka w służbie mechanicznej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 2994/1-G/1929.

---

na stanowisko Kierownika Działu Rewizyjnego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Poznaniu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz odpowiednia praktyka w tej gałęzi służby.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 2742/1-D/29.

---

na stanowisko Kierownika I klasy Działu Montowni w Warsztatach Głównych w Tarnowie w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w służbie mechanicznej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 3699/1/29.

---

na stanowiska kierowników I klasy Działów: a) Mechanicznego, b) Kotlarskiego i c) Wagonowego w Warsztatach Głównych w Nowym Sączu w okręgu Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w odpowiedniej dziedzinie służby.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 3699/1/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Elektrotechnicznym Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja politechniczne, VI lub VII grupa uposażenia, dłuższa i wszechstronna praktyka w służbie elektrotechnicznej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 19194/1-G/28.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Kontroli Dochodów Dyrekcji Kolei Państwowych w Katowicach.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI wzgl. VII grupa uposażenia, dłuższa i wszechstronna praktyka w służbie ekspedycyjnej i kasowej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 1374/1-J/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Handlowo-Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Radomiu.

Warunki dla ubiegających się:
ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia i dłuższa praktyka w służbie handlowo-taryfowej.
Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.
Nr. I. 22929/1-G/29.

---

na stanowisko Zastępcy Naczelnika Wydziału Eksploatacyjnego dla spraw handlowych Dyrekcji Kolei Państwowych w Krakowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studja wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa upo-

sażenia oraz dłuższa wszechstronna praktyka w służbie ruchowej i handlowej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.

Nr. I. 4004/1/29.

---

na stanowisko Starszego Kontrolera Wydziałowego w Wydziale Handlowo - Taryfowym Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie.

Warunki dla ubiegających się: ukończone studjo wyższe, wyjątkowo średnie, VI lub VII grupa uposażenia, oraz dłuższa praktyka w służbie handlowo - taryfowej.

Termin wnoszenia podań: do dn. 25 kwietnia 1929 r.

Nr. I. 996/1-G/29.

Odwołania konkursu.

Konkursy na stanowiska Kierowników I klasy Działów: a) Mechanicznego, b) Kotlarskiego i c) Wagonowego w Warsztatach Głównych w Tarnowie, ogłoszone w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 1 z 1 lutego 1929 r. odwołuje się.

Nr. I. 3699/1/29.

Konkurs na stanowisko Naczelnika Wydziału Prawnego w Dyrekcji Kolei Państwowych w Stanisławowie, ogłoszony w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 27 z dnia 31/XII 1928 r., odwołuje się.

Nr. I. 5171/1/29.

Unieważnienie legitymacji poselskiej.

Unieważnia się z powodu zagubienia legitymację poselską Nr. 76 z dnia 27 marca 1928 r., wydaną przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, a uprawniającą do korzystania z państwowych środków komunikacji — posła na Sejm Dra Hermana Diamanda.

Unieważnienie biletu.

Unieważnia się z powodu kradzieży bezpłatny bilet okresowy bezimienny klasy II Nr. 155, ważny do 31 grudnia 1929 r. w obrębie wszystkich Dyrekcji Kolei Państwowych, wydany przez Ministerstwo Komunikacji dla urzędnika Ministerstwa Poczt i Telegrafów.

Sprostowania.

W zarządzeniu M. K. z dnia 4 lutego 1928 r. Nr. IV. 12674/14/27, ogłoszonem w Dzienniku Urzędowym M. K. z dnia 15.II. 1928 r. Nr. 3 poz. 28, w końcowym ustępie, oznaczonym liczbą „IV" zamiast: „Pod naładunek 16,5 tonnowych całowogonowych..." należy poprawić: „Pod naładunek 17 tonnowych całowagonowych...".

W p. 53 § 20 Regulaminu Dyrekcyj Kolei Państwowych (str. 40), po wyrazach „poszczególnych Naczelników Wydziałów", skreśla się znaki „§ 22 p. 19".

W rozporządzeniu z dnia 26 stycznia 1929 roku Nr. V-4572/27, zamieszczonym w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Komunikacji Nr. 2 z dnia 1/III. 1929 r.:

1) na str. 24 w wierszu 21 lewej kolumny tekstu słowo „dolne" sprostować na „dolna",

2) na str. 24, w wierszu 20 prawej kolumny tekstu cyfrę „I)" sprostować na „1)" (arabska). Również w wierszu 28 cyfrę „II)" sprostować na „2)",

3) na str. 26, w wierszu 50 prawej kolumny tekstu, za oznaczeniami „7a1, 7a2" dopisać „i 8a2",

4) w końcowym ustępie rozporządzenia pod „2)", w wierszu trzecim sprostować datę 25/VI na 25/IV.

NAKŁADEM MINISTERSTWA KOMUNIKACJI.

Drukarnia Państwowa. Nr. 45623. 18.III.29. 8.000.

WARUNKI PRENUMERATY. Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Komunikacji podaje do wiadomości, iż prenumerata Dziennika Urzędowego M. K. na rok 1929 wynosi zł. 8. — półroczna zł. 4. — kwartalna zł. 2. — Pojedyńczy numer — groszy 50.